

Szalézi Értésközlő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

119 ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2021 OKTÓBER-DECEMBER

SZALIM
Csontos Ármin és Boglárka

Veled teljesebb!

Az 2021-es őszi animátortalálkozó Kazincbarcikán került megrendezésre október 22–24. között, amely egy nagyon jó hangulatú, vidám és egyben lelkeséggel összekötött program volt.

A találkozó tematikája a „Veled teljesebb” mottó, amely megismerésével tájékozottabbak lehettünk a közösségről szóló témában. Előadások keretein belül többet tudhattunk meg a jelen-téséről. Én személy szerint erről a témáról sok újdonságot tanul-tam meg, mint például, hogy a közösséghez mindenki hozzátesz valamit, amiben jó, és mások javára szolgálhat vele. Van, aki a kreativitását, humorát, pozitivitását vagy lelkeségét adja hozzá, és nagyrészt így áll össze egy közösség. Hallottunk egy érdekes előadást arról, hogy mindenki feladata pótolható, de személyisége pótolhatatlan, erről kiscsoportban is beszélgettünk, mert sokakat érdekelt. A „Veled teljesebb” mottó jelentéséről tudtunk kérdéseket feltenni animátoroknak, atyáknak és nővéreknek kerekasztal beszélgetés keretei között.

A két és fél nap alatt nagyon sok színes program részesei lehet-tünk. Szentmiséken és egy meghitt lelki esten vettünk részt, ami szép szentségimádással volt körítve. A kazincbarcikai animátorok szervezésével egy derűs délelőttön a városba kalandoztunk, mi-közben egy vicces akadályversenyt teljesítettünk kis csapatokban. Utolsó este ellátogattunk a Don Bosco Sportközpontba, ahol ren-geteg elfoglaltság közül válogathattunk kedvünkre. Volt néptánc, fallabda, bowling, röplabda és foci a lelkes futballistáknak. A sportolásra nem vágyóknak lehetőségük volt beszélgetésre és játékokra is. Remek estét töltöttünk el.

Örültünk, hogy újból találkozhattunk az ismerős arcokkal. Jól éreztem magam a közösségben. Hazafele a szombathelyi brigád egy budapesti városnézés és egy jó hangulatú, hosszú utazás után otthon örömmel mesélhette el az élményeit.

Várjuk a következő a találkozót!

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Szeretettel köszöntelek Benneteket az adventi idő elején.

Az oratórium alapításának évfordulója december 8., és 180 évvel ezelőtt Don Bosco elkezdte megvalósítani a 9 éves kori álmát „Egy csepp mézzel...”, jókedvvel, áldozatokra kész odafigyeléssel, együttműködve sok jóakarató emberrel. A 2022-es évvel kezdődő Szalézi Szent Ferenc jubileumi éve meghív bennünket arra, hogy elsősorban kicsiben tegyük meg, a magunk kis köreiből azt, ami szükséges és üdvös. Tegyük meg azt a jótettet, ami látszólag kicsi, de amit nagy szeretettel megcselekedve Isten szemében nagy jótettnek számít. Erről ír Szalézi Szent Ferenc híres *Filótea* című lelki könyvében, amely mind katolikus, mind protestáns körökben nagy népszerűségnek örvendett és számtalan nyelvre lefordították. Szalézi Ferenc püspök így írt a lelki élet elmélyítésére törekvőknek: „Igen, a szeretetnek mindennapi apró tanúsításai... mindazon apró ügy és baj, melyet az Isten szeretete éltet, nagyon tetszenek a fölséges Istennek, ki egyetlenegy pohár vízért is az örök boldogságot ígerte nekünk. Mivel pedig az ilyenforma alkalom minden pillanatban kínálkozik nekünk, láthatod Filótea, hogy roppant sok lelki kincset gyűjthetünk, ha minden pillanatot kellőképpen értékesítünk.”

Az apró pillanatok értékes fölhasználása mindenkinek elérhető: szegénynek és gazdagnak egyaránt. A szegények azonban különösen kivételezett címzettjei az evangélium örömhírének, hiszen az egész karácsony körüli ünnepkör arról szól, hogy éppen az egyszerű názáreti leány, az ácslegény és a szegény pásztorok voltak elsőként fogékonyak a menyeyei örömhír befogadására. A szegények világnapján Ferenc pápa 2021-ben azt üzent, hogy „a szegények az evangélium igazi hirdetői, hiszen ők voltak az első, akiket evangelizáltak, és akik meghívást

kaptak arra, hogy osztozzanak az Úr boldogságában és az ő országában” (vö. Mt 5,3).

A szegények szívük mélyén sokszor még jobban megsejtik, hogy micsoda fölbecsülhetetlen ajándékot adott nekünk az Úr azzal, hogy isteni mivoltáról lemondva szegény emberré lett egy istállóban. Ezért írta Ferenc pápa, hogy „a szegények evangelizálnak bennünket, mert lehetővé teszik, hogy mindig új módon fedezzük fel az Atya legigazibb arcvonásait”, és hogy „hagynunk kell, hogy evangelizáljanak minket”. Apró dolog a szegények iránti szerető figyelmesség, de ez az igazi érdeklődés kezdete, „és ebből kiindulva kell hatékonyan keresni a szegények javát” (EG 199).

Kedves Olvasók!

A Szalézi Értesítőnek ebben a számában szó van arról, hogy Don Paolo Albera rendfőnök atya mennyire szívén viselte a szegények javát: különösen az I. világháború idején szomorú sorsra jutott hadiárvaik számára hozott létre intézményeket, oratóriumot, segítette a szegény családokat. A missziók ügyét is szívén viselte, és neki köszönhetjük, hogy 1913-ban a szaléziak letelepedtek Magyarországon, Péli-földszentkereszten, ahonnan kiindulva számos kollégiumot, oratóriumot, iskolát hoztak létre a legszegényebb fiatalok részére. A misszió pedig folytatódik ma is olyan, fejlődő országokban lévő szalézi házakban, ahol elkél a segítség. Idén magyar fiatalok indultak/indulnak missziós önkéntesnek Afrikába, Indiába és a Közel-Keletre szalézi művekbe. Az Értesítőben máshol olvashattunk arról, hogy a szegényebb fiatalok segítése ma itthon is időszerű, például a felzárkózó településeken. Munkatársak, önkéntesek, animátorok fognak össze az ország különféle pontjain, de különösen Kazincbarcika környékén, hogy megosszák örömeiket az ottani gyerekekkel. Természetesen nem maradhatott ki a

MEGHÍVÓ TARTOMÁNYI DON BOSCO ÜNNEPRE

Minden idős és fiatal
Don Bosco-tisztelőt
szeretettel várunk
közös ünneplésre

2022. január 29-én,
szombaton 10 órára

HELYSZÍN:
Budapest,
Eiffel Műhelyház

Cím: 1101 Budapest,
Kőbányai út 30.

Tömegközlekedéssel:
autóbusz: 9, metró: M2,
villamos: 1, 28A
Parkolás az utcán (ingyenes)

beszámoló sorából a szalézi intézményeknek részvétele a felejthetetlen NEK-en, a pápalátogatás élménye. Ezeken kívül még sok különféle, szívmengető eseményről szóló beszámolót olvashattunk és tájékozódhattunk a közeljövő várt programjairól.

Kedves Olvasók!

Adja meg az Isten, hogy az őszinte szeretet gyakorlásával fölragyogjon a karácsonyi fény családjainkban, a ránk bízottak szívében, szeretteink körében!

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

A rendfőnök üzenete

Don Ángel Fernández Artime SDB

„Hagyjuk, hogy Isten mosolya megleljen bennünket”

Szeretettel köszöntelek benneteket, kedves barátaim, a Szalézi Értesítő olvasói, a címben található gondolattal, amelynek nem én vagyok a szerzője, hanem Ferenc pápa. Ő a tavalyi év karácsonyán, amikor a Szentszék alkalmazottainak családjait köszöntötte, választotta a mosolyt üzenetének központi témájául. Nagyon fontos ez manapság, amikor igencsak híján vagyunk a mosolynak, mert híján vagyunk a humánus és tiszteletteljes befogadó hozzáállásnak is.

Gyakran gondolkodom ezen az ellentmondásos helyzeten: mint emberiség, tisztában vagyunk azzal, hogy a kedvesség, a tiszteletteljes viselkedés, az odafigyelés, a szolidaritás, az életünk különböző területein megélt szeretet mélyen megtölti szívünket, ugyanakkor a társadalom szintjén, mint emberi, vallási, nemzeti csoportosulások nehezünkre esik megvalósítani, közösséget alkotni a népek között, egységesíteni az erőket, amelyek hozzájárulnak ahhoz, hogy emberibbé legyünk.

Ez nemcsak a „nagypolitika” vagy a „makroekonomia” szintjén és kérdéseiben van így, ahol gyakran ellentétes érdekek feszülnek egymásnak, hanem jelen van a családok, testvérek, szülők stb. között is.

Mind tudjuk, hogy így van.

Nos, bár mindennek tudatában vagyunk, a karácsony, Urunk Jézus Krisztus születése, Isten Fia, emlékeztet minket, hogy a megváltást kaptuk, ajándékba kaptuk. Folytatnunk kell az ő munkáját és egy olyan világot kell létrehoznunk, amelyben Isten mindig jelen van és körülvesz szeretetével. Persze olykor ez nehéz, mert ha van valami, ami teljesen a miénk, az a szabad akaratunk: szabadságunkban áll teremteni és pusztítani, építeni és rombolni, hozzáadni és kivonni, és így haladunk előre egy jobb emberiség felé, habár néha úgy tűnik, hogy inkább hátrafelé lépegetünk, nem előre.

Azt kívánom nektek erre a karácsonyra, amikor a Covid fenyegető jelenlétével kell együtt élnünk, engedjétek, hogy megleljen minket Isten mosolya, amely sok egyszerű dolgot jelent.

Tekintsünk a gyermekekre: mosolyuk elbűvöl minket, és szívünk megtelik szeretettel ennek az őszinte és ártatlan gesztusnak a láttán.

Jézus Isten mosolya – mondja Ferenc pápa –, mert azért jött, hogy közvetítse felénk az Atya szeretetét. Üzenetét Mária és

József befogadták, akik felismerték mosolyában Isten irgalmaságát, ami mindenkihez szól, aki várja a Messiást.

És mi idén Karácsonykor, Isten Fia előtt, aki emberré lett, érezhetjük, hogy Benne Isten ránk mosolyog, és rámosolyog az egész világon a szegényekre és mindazokra, akik várják az üdvösséget, akik várnak egy testvériesebb világot, egy világot, ahol nincs háború és erőszak, ahol minden férfi és nő méltósággal élheti istengyermekségét.

Szőnyeg Valdoccóban

Néhány héttel ezelőtt láttam valamit, ami nagyon megérintett. Valdoccóban voltam, délután három óra volt. Épp átmentem az udvaron, amikor egy árnyék magára vonta a figyelmemet. Megnéztem közelebből és azt láttam, hogy egy fiatal imádkozik az árkádok alatt, Don Bosco szobái közelében. Muzulmán volt. Leterítette a szőnyegét a padlóra Mekka felé, letérdelt, majd felállt vallásának rítusa szerint.

Nem az ‘ő Istenével’ kommunikált, hanem az Egyetlen Istennel, oly módon, ahogy azt a hite kifejezi. Nagyon összpontosított az imájára, nem aggódott amiatt, hogy ki jár arra és biztos, hogy nem vette észre, ahogy én (maximális tisztelettel) nézem őt.

Véletlenül épp akkor léptem ki a Pinardi kápolnából, ahol a Legszentebb Szentség, az Úr Jézus van jelen az Eucharisztiaiban, egész nap kitéve az oltárra, és olyan szépnek találtam, hogy ugyanaz az árkád, ahol Don Bosco oly sokszor együtt imádkozott a fiaival, most ennek a muzulmán fiatalnak az imáját fogadja be. Mert Isten mosolya mindenkinek szól ezen a földön. Mindnyájan az ő szeretetének és teremtésének a gyümölcsei vagyunk.

És pont, mint a valdoccói árkádsor, a szalézi házak az egész világon minden nap több tízezer fiút és lányt fogadnak be, különböző vallású fiatalokat, mert ott, a szalézi házban, az életre készülnek föl, fejlődnek emberségben és hitben, ahogy azt a család, a törzs vagy az etnikum éli meg, de mint az egyetlen Isten gyermekei.

Ezért, kedves barátaim, karácsonyi jókívánságaimat azzal az emberséggel és hittel adom át nektek, amivel csak rendelkezem. És mindnyájatokat arra kérlek, hogy legyetek azok között,

akik hiszik, hogy a világnak szüksége van a mi kis hozzájárulásunkra egy olyan emberiségért, amelyik leginkább hasonlít arra, amit Isten megálmodott számunkra.

Szent karácsonyi ünnepeket kívánok a Pápa szavaival:

„Vigyétek el ezt a jókívánságot haza a szeretteiteknek, különösképpen a betegeknek és időseknek: hogy érezhessék moso-

lyotok simogatását. Minden mosoly egy simogatás. Mosolyogni annyit tesz, simogatni; simogatni a szívünkkel, a lelkünkkel. És maradjunk egységben az imában!”

Isten áldjon meg benneteket, hogy szent és csodálatos karácsonyotok legyen!

Fordította: Szabó Judit

Koblencz Attila SC

Szalézi Pedagógiai Konferencia 2021

„Mégis a pandémia az úr” – mondogattuk egymást közt kedden, amikor Balla Árpád igazgató úr a kora reggeli órákban jelezte, hogy hét pedagógus megbetegedett a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban.

Addig a pillanatig azt hittük, hogy csapataink, bár harcban állnak, de győzelmet aratnak a vírus felett, hiszen egy évvel korábban csatát veszítettünk és személyes jelenléttel nem tudott megvalósulni a Szalézi Pedagógiai Konferencia.

Csak egy pillanatra inogtunk meg és vezérkari törzsünk (János atya, Puskás Balázs, Németh Ádám és jómagam) átlátva a cseppet sem könnyű helyzetet, egy huszárvágással, cseles taktikai lépéssel döntötte el az összecsapás kimenetelét. Szabályánk oldalára a hibrid-konferencia feliratot gravíroztuk és a Mérnök utca rendszergazdái, Márk és Dávid, valamint Juhász Marci testvér segítségével az online-térben is követhették az érdeklődők a programot.

Az idei nevelési évben az „Egy csepp mézzel...” Szalézi Szent Ferenc éve a családiasság jegyében mottót ajánlja intézményei figyelmébe a Szalézi Intézmény Fenntartó, hiszen 2022-ben ünnepeljük Szalézi Szent Ferenc négyszáz éves égi születésnapját.

A mottóra utalt a konferencia mappája, mely egy kaptárra hasonlított. A tervezésben Fekete Virgínia és Giacinto Szabina elévülhetetlen érdemeket szerzett.

A kaptárból kicsurránó első mézcsepp Ábrahám Béla atya előadása volt, aki megemlítette, hogy Szalézi Szent Ferenc életútjának megismerése abban segít minket, hogy visszaszerezzük az egészséges szeretetet és a kedvességet.

Ha a méz elkezd csurogni, akkor állagánál és viszkozitásánál fogva nehezen megállítható. Így egy második mézcsepp gördült elénk Uzsálné Pécsi Rita személyében. Elragadó személyiséggel és előadásmódjával megerősítette bennünk, hogy az egymásért és az egymásban való élés a legmagasabb szintű szövetség. A szövetségpedagógia képessé és késszé teszi az embert arra, hogy természetes és természetfeletti dolgokat is véghez tudjon vinni.

Harmadik mézcseppünk Szilvay Gergely az „új családmodelleket” és a genderideológia jellemzőit és kihívásait mutatta be, tudományos alapokra helyezve azt, hogy a genderelmélet szerint a nemi szerepeknek nincs a biológiához közik.

Meg kell említenem, hogy természetesen nem maradhatott el a nyergesi konyha óriási rántotthúsos szendvicse sem, amellyel megbirkózni éppoly emberes feladat volt, mint az előadásokat feldolgozni.

P. Ábrahám Béla SDB

Uzsálné Pécsi Rita

Szilvay Gergely

A nap végén boldogan tettem be a hátizsákomba a Don Bosco Kiadó legújabb kiadványát, Pietro Braidó szalézi atya *Don Bosco megelőző módszere* című könyvét, valamint a nap folyamán hallott gondolatot, mely egyre erősödött bennem: „Csak az tud szeretni, aki szeretve van.”

Kedves Don Bosco-tisztelők! Kívánom nektek, hogy vigyétek el magatokkal ezt a mondatot családjaitokba, közösségeitekbe, ahol majd egy csepp mézként fogja kifejteni hatását és teszi szebbé életünket.

Paolo Albera életének utolsó éve

„Az Úr bőségesen megáldotta életét, amelyet kemény munka jellemez, telve másokkal való törődéssel és jócselekedetekkel. Megvigasztalta, hogy azt látta, munkáján áldás van: a szaléziak számában, amely rendfőnöksége idején közel ezerrel nőtt, a háború okozta veszteségek ellenére; a házak száma 103-mal nőtt; új missziók nyíltak Afrikában Belga Kongóban; Ázsiában Kínában és Assamban; Brazíliában a Rio Negro -ban és Latin -Amerikában Chaco Paraguayban; a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye, amelyet szeretettel támogatott, szépen gyarapodott; különböző formációs házak nyíltak az új jelöltek számára; és új virágzásnak indultak az ünnepi oratóriumok.”

Don Filippo Rinaldi SDB

Albera és a missziók

Paolo Albera rendfőnökként minden évben új missziós expedíciókat indított, ragaszkodva Don Bosco példájához, ahogy ezt elődje, Don Rua is tette. A Szentszék kérésére válaszolva kiterjesztette a szalézi jelenlétet öt missziós területre: 1911-ben Belga Kongóba (Katanga, Közép-Afrika), 1914-ben a Rio Negróba (Brazília). 1917-ben a kínai Chiu Chowban megalapították az apostoli vikariátust és a brazil Rio Negróban az új apostoli prefektúrát. 1920-ban eljutottak Gran Chacóba (Paraguay) és 1921-ben elfogadtak egy másik hatalmas küldetést Assamban (India), ahol hétmillió bálványimádó között, akik több mint hatvan nyelven beszéltek, de mindössze ötezren ismerték Jézus Krisztust!

Mennyire örült a jó Don Albera, amikor rendtársaiban látta fellángolni a vágyat, hogy misszionáriusok legyenek! A szaléziak Európában is terjeszkedésbe fogtak: megnyíltak az első szalézi házak Magyarországon (Pélföldszentkereszt), Németországban és Írországban. Emellett Közép-Amerikában, Hondurasban, Nicaraguában, El Salvadorban és Kubában is terjeszkedtek.

Kilenc missziós expedíciót szervezett ad gentes: 1910 októberében, 1911 októberében, 1912 októberében, 1913 októberében, 1918 júliusában, 1919 augusztusában, 1920 márciusában, 1921 márciusában és 1921 őszén. 501 szalézi szerzetest küldött Európán kívüli országokba.

A hivatások

Don Bosco és Don Rua legfőbb eszménye volt, hogy sok papot és jó papokat adjon az Egyháznak, Don Alberának pedig gondja volt rá, hogy megsokszorozódjanak a missziós és papi hivatások. Meg volt győződve róla, hogy az Egyháznak és a társadalomnak sürgősen szüksége van új szerzetesi és papi hivatásokra. Tervet eszelt ki, hogy megnövelje a szalézi középiskolák

tanulóinak számát, szabadon elfogadva azokat, akik papi hivatást éreztek. Hosszú körlevelet adott ki a hivatásokról: „A hivatások formációja során sok múlik rajtunk” – mutatott rá. „Jó magatartásunkkal és jótékonykodásunkkal annyit kaphatunk, amennyit akarunk.” Különösen jóságos volt, amikor a papságra készülőkkel találkozott. Az egyik seminarista így írta le a találkozását Don Alberával:

„Visszagondolok arra a napra, 1919. május 11-re, amikor volt szerencsém látni, beszélni vele, megcsókolni papi kezét. Soha nem fogom elfelejteni azt az ünnepélyes pillanatot, amikor ő, égre emelt tekintettel, felemelt kézzel áldását adta ránk, akik előtte térdeltünk. Amikor éppen távozni akartam, a kezébe fogta a kezemet, szeretettel megszorította, és mintha buzgón imádkozna, halkán jókívánságokat mondott nekem a hivatásomhoz, ami mélyen meghatott.”

„1918. augusztus 2-án kérésemre elküldte nekem egy arcképét, amelyre saját kezével ezeket írta:

1. Légy Isten szíve szerinti pap: édes és aláztos.
2. Tedd magadévá a szaléziak és Don Bosco mottóját: »Da mihi animas, caetera tolle.«
3. Legyél mindig Mária, a Keresztények Segítsége legértékesebb fia, szent tisztaságú, és légy mindig buzgó apostol.”

Paolo Albera rendfőnökként előmozdított öt boldoggá- és szenttéavatási ügyet – amelyek közül kettőt elődje, Don Rua kezdett – Giovanni Bosco, Domenico Savio, Andrea Beltrami, August Czartoryski és Michele Rua ügyét.

A hadiárvák és az oratórium

Az I. világháború után a kongregáció árvaházakat nyitott szerte Európában. Don Albera egyik ötlete 1920-ban az volt, hogy 100 osztrák gyermeknek szervez nyaralást Olaszországban.

Részlet egy gyermek leveléből, amit anyjának írt:

„Kedves Anyuci, mi mindannyian jól vagyunk, jókat eszünk, játszunk, sétálunk és boldogok vagyunk. Tehát ne sírj tovább, mint amikor otthon voltam, és minden este sírtál a vacsoránál, és apukára gondoltál, aki meghalt a háborúban. Biztosítalak, hogy ha nagy leszek, sokkal jobb dolgod lesz, mint amikor apa velünk volt. Légy bátor. Nekem sokkal jobb itt, mint otthon. Mindannyiunknak adtak egy szép vaságyat, egy mosdót, egy szappant, egy éjjeliszekrényt ... Vigyázz magadra, érezd magad jól. Minden reggel a szentmisén és áldozáskor imádkozom érte és apukáért. Az előljárók jók hozzánk, és szeretnek engem. Viszlát, ezer szeretetteljes csók a te Pinótól ”.

Az oratórium volt a másik mű, amely nagyon kedves volt Don Albera számára. A háború után szinte mindenütt megnyitották az oratóriumokat, még azokon a helyeken is, ahol összetett társadalmi problémák uralkodtak. Torinóban még két újabb oratóriumot alapítottak azokban az években: a Szent Pál és a Monterosa Oratóriumot. Elsőként 1918 végén avatták fel a Szent Pál Oratóriumot:

„December 8-án több mint 300 gyermek, barát és jótevő zsúfolódott be a szénapajtába, amelyet kápolnává alakítottak, és amelyet inkább a hit és a remény díszített, mint díszes festmények és szobrok... Paolo Albera könnyekkel a szemében mutatott be a szentmisét és áldoztatta a gyerekeket... Olyan édesen beszélt, hogy akik hallották, soha nem felejtették el. Utána még sokáig maradt, hogy apró ajándékokkal örvendeztesse meg a gyerekeket. Gastaldo úr mindenki nevében megköszönte, amire az erkélyről válaszolt. Ezeket az egyszerű embereket, a gyermekek szüleit megérintette a pap jósága, és meghódította a szívüket.” (Adolescente 11-ből, 1925. november, 30. és 66. old. Írta: Albert Caviglia)

A Szent Pál Oratórium megnyitóján

Don Albera életének utolsó évei

Az első utalások a súlyos betegségeire, amely hirtelen véget vetett Don Paolo életének, már 1919-ben mutatkoztak, pontosan március 15-én, azon a napon, amikor a Segítő Szűz Mária-bazilikában Don Clemente Bretto egyetemes ekonómus temetése volt. A szeretett előljáró maga végezte a szomorú szertartást; és ahogy újra rátört az egy hónappal korábban elszenvedett keserű fájdalom, olyan szorítást érzett a szívében, hogy a mise közben tántorogni kezdett. „Támogassatok, támogassatok! – ismételte a ministránsoknak – Gyengének érzem magam.” A szentmise végén nyugodtan és mosolyogva tért vissza a szobájába, de húzta a lábát és élesen meghajolt a jobb oldalára. Sürgősen hívtak dr. Battistinit, aki megállapította, hogy könnyebb infarktusa volt: és óvatosan olyan különleges napi beosztást rendelt el, amely mindenekelőtt a pihenésen és a nyugalmon alapult... Egyszerű dolgok ezek, de Don Bosco gyermekei számára, különösen a rendfőnökük számára igen nehezek.

Valójában, a szeretett atya nagy nehezen és ideiglenesen úgy döntött, hogy reggel még pihen egy kicsit, és délután egy kis friss levegőt szív: és amint ébernek érezte magát, visszatért példás pontosságához és szorgalmához, mint azelőtt. Változatlanul hajnali öt órakor talpon volt, hogy fél hatkor részt vegyen a közös elmélkedésen a Segítő Szűz Mária-bazilika kórusán, 6-kor az oltárnál elmélkedett, 7-kor pedig már az irodában volt. 9-től 9.30-ig intézte különösen terjedelmes levelezését, majd a meghallgatásokat délig. Délután, még a nyári napokon is, tizenöt percre, de legfeljebb fél órára visszavonult a szobájába, majd legkésőbb 14.25-kor ismét lement az irodába, ahol megszakitás nélkül dolgozott este 8 óráig, fogadva néhány munkatársat, vagy beszélgetést folytatott néhány közeli baráttal, néha találkozott a tanáccsal, és minden nap egy jó fél órát imádkozott a Segítő Szűz Mária-bazilikában.

Milyen tanulságos volt egyszerű és mély összpontosítása! Általában letérdelt az első padba a szentély közepén, és miközben lelkét az Úrhoz emelte, neki ajánlotta minden gyermekét és jótevőjét, figyelő tekintetét pedig a tabernákulumra vagy Mária képére szegezte. Ez többet ért minden prédikációnál a viselkedésről Isten házában. Az imából pedig ihletet merített a már említett gyakori, személyes hangvételű levelekhez, amelyeket rendtársainak írt. Ezekben sűrűn ajánlotta mindenkinek Don Boscót, „mint mintát a vallásos tökéletesség megszerzéséhez, a fiatalok nevelésében és megszentelésében, a másokkal való jó bánásmódban és a jótettekben”. „Még egyszer hangsúlyozom – mondta – a legmélyebb szeretet nevében, hogy folytassátok jó Atyánk életének napi, rendszeres tanulmányozását, annak érdekében, hogy elsajátíthassátok erényeit – mindenki a saját erősségei szerint.”

Így dolgozva és imádkozva, és mint mindig, szorgalmasan figyelve és érdeklődve mindenki és minden iránt, múlt el 1919 és 1920. Időnként, többé-kevésbé hosszabb ideig ismét kimerültnek tűnt, néha ismét az oldalára hajolt és húzta a lábát, de a súlyos, fenyegető jelek hamarosan eltűntek, és számunkra csak enyhe zavarnak tűntek.

Rómában Cagliero bíboros eminenciája mellett békés napokat töltött, aki némi megfontolásra kényszerítette, és tovább maradt, mint szeretne volna. Tény, hogy január 18-án visszatért az

Oratóriumba, majd 24-én reggel Don Gusmano társaságában ismét Franciaországba utazott: először Nizza Marittimába ment; majd Navarrába, Marseille-be, Montpellierbe, Romanba, Lyonba és Chateaux d'Aix-ba. Egy ilyen hosszú utazás, a tél közepén nem lehetett örömtúra, de Don Albera számára édes vonzereje volt: házakról és különösen kedves emberekről volt szó, akiket annyira szeretett, amikor „a kis Don Bosco” tartományfőnökként a legszebb éveinek energiáit vetette be a francia szalézi művek felvirágoztatása és fejlődése érdekében.

Sajnos tavaszra az egészségével kapcsolatos aggodalmak visszatértek. Különösen Don Rua temetkezési kápolnájának avatóünnepsége fárasztotta ki. Igazán meggondolatlanak tűnt misézni egy rögtönzött szabadtéri oltárnál, párás környezetben, miközben napok óta esett az eső, és a gyertyák alig égtek. De ő maga akarta nagyrabecsülni elődje lelkének megadni a tiszteletet.

Április elején beleegyezett, hogy az Egyetemes Tanács termében magán misét mondjon, a hívek segítő részvétele nélkül. Azután csak néhányszor ment le, hogy a szentélyben ünnepeljen; az utolsó alkalom szeptember 29-én volt. A nagy ünnepekkel járó zajos forgatagot egyre jobban nehezére esett elviselni. Időnként eleget tett egy-egy szívélyes meghívásnak és kisebb utazásokra ment, de sokszor elfáradt, erejét meghaladó erőfeszítéseket kellett tennie, hogy ébren maradjon.

Az orvosok tanácsára június 20-án, a Consolata ünnepén, Don Albera felment a lanzói főiskolára, abban a reményben, hogy egészsége valamelyest felfrissülhet. De nem ez történt: egy hétig Lanzóban maradt, abban a házban, ahol gyermekkorában Don Bosco üdvözölte őt, de ezek a napok inkább szomorúak voltak számára, és vissza akart térni az Oratóriumba, amely olyan varázst és vonzerőt kínált neki, amelyet még a legbájosabb helyek és bármely gyógyüdülő sem kínált számára. Gyengének érezte magát, szívesen szenvedett, ha az Úr úgy kívánta, és készen állt a halálra az Oratóriumban.

És még időben visszaért: június 27–28-án éjjel újra szívrohamot kapott. A rendtársak és a fiatalok sóhajtozva néztek fel kis szobája ablakára, mert tudták, hogy ott Albera atya fájdalmakkal küzd. Névnapijának előestéje volt. Don Boscóhoz és Don Ruához hasonlóan most is szívélyes családi ünnepléssel készültek, de attól tartottak, hogy az ünnepelt nem tud közöttük lenni. Az orvosok valójában arra kényszerítették, hogy egész nap fekdjön; de délután, fel akart kelni, hogy a gyerekek kedvében járjon. A rendtársak és a fiatalok aggódva gyűltek össze a színházban. Hirtelen megjelent a fehér alak. Kitörő tapsvihar fogadta, megállíthatatlan ujjongás. A szeretet és a hála ünnepét néhány műsorszámra csökkentették, hogy ne fáraszták ki túlságosan.

29-én részt vett az ünnepségeken és délben mindenáron le akart menni a többiek közé. Összegyűlt köré minden szalézi, aki az Oratóriumban volt. Don Albera többször meghatódott és sírt. Ahogy kiment a refektóriumából, kedves pillantással, de könnyezve, még egyszer üdvözölt mindenkit és nehezen, mások karjára támaszkodva ment fel a szobájába.

Hamarosan viszont úgy látszott, hogy jobban van, de a sírás most már minden alkalommal megszokott volt, ha csak egy kicsit is meghatódott. Július 26-án szentmisét celebrált Don Bosco és Don Rua kápolnájában a huszonnegy új misszionárius-

sírt, akik útnak indultak Amerika partjai felé. Még a nyár legelegebb napjaiban sem akarta elhagyni Torinót. Inkább elhagyta a házat egy kis időre a délután utolsó óráiban, és a szaléziak vagy a Segítő Szűz Mária Leányai egyik-másik házába látogatott.

Szeptember 26-án reggel újra összeomlott, de nem akarta, hogy erről beszéljenek, és visszatért szokásos foglalatosságaihoz. Este még utoljára kiment sétálni.

Október 28. nagyon békés nap volt. Este a titkár sürgette, hogy menjen Rómába, ahol Cagliero bíboros aggódva várta. Nem válaszolt. Csendesesen lefeküdt és csendesesen töltötte az éjszakát. Szombaton reggel négy órakor légszomja volt: a titkár azonnal sietett orvosért. Még mindig remélték, hogy a légszomj elmúlik, ahogy máskor is több alkalommal, de sajnos nem így történt. Don Rinaldi feloldozta in *articulo mortis*, és miközben vele és érte imádkoztak, az oldalára fordulva, derűsen távozott az élők sorából.

1821. október 29. volt, 5 óra 15 perc .

Csendesen és szerényen, ahogy élt, egy átdolgozott és átimádkozott élet alkonyán Don Albera, a tiszteletreméltó rendfőnök, az előljáró, az atya, a lelkek barátja békésen elaludt az Úrban. 76 évet, 4 hónapot és 23 napot élt ezen a földön.

Az ágya mellett, kezébe rejtett fejfel, fájdalomba és könnyekbe merülve még sokáig térdepelt szerető titkára, Gusmano atya, és úgy tűnt, képtelen elszakadni tőle.

Paolo Albera ravatala

A halálhírt azonnal közölték a Szentatyával, Cagliero bíborossal, Torino bíboros érsekével, a királyi házzal, a városi hatóságokkal és az összes szalézi tartománnyal.

A testét reverendába, karingbe és stólába öltöztették, felravatalozták a szentélyben, és azonnal megkezdődött a Szalézi Társaság minden tagjának és a nővéreknek zárandokútja, akik Torino különböző házaiban jelen voltak.

Valsalicében helyezték örök nyugalomra, Don Bosco és Don Rua mellett. Úgy volt rendjén, hogy sírja ott legyen, ahol az elméje és a szíve volt.

Vége

Források:

Don Paolo Albera halotti levele

Bollettino Salesiano 1921 december

Stanislaw Zimniak – Don Paolo Albera, secondo successore di don Giovanni Bosco. Cenzo biografico

Guido Favini: Don Paolo Albera, le petit D. Bosco

Museo Casa Don Bosco, Torino – Don Albera kiállítás

Szalézi Munkatársak Egyesülete

Simon Zoltán SC

Szó, mi szó, misszió!

Hagyományosan minden év november elején kerül megrendezésre a magyar szalézi munkatársak (Salesiani Cooperatori, SC) tartományi fóruma, amely ezúttal egyben ünnep és emlékezés volt a szalézi rendnek az egész világra kiterjedő missziójára és a magyarországi letelepedés (1913. november 6.) évfordulójára is.

A munkatársak egy része már a budapesti Szalézi Pedagógiai Konferencián megkezdte a hangolódást a fórumra, ahol P. Ábrahám Béla SDB, Uzsalyné Pécsi Rita neveléskutató, valamint Szilvay Gergely tartott tartalmas és további beszélgetésekre alkalmas előadásokat.

A hétvége témájaként, lelki motívumaként a misszió témakörét választottuk vezérfonalul.

A péntek a megérkezés napja volt a péli-földszentkereszti szalézi bölcsőbe, ahol „minden leegyszerűsödik és a helyére kerül”.

A szentmise után és a vacsorát követően Bángi-Magyar Attila koordinátor a „mélyre evezve” feltette a jelenlévők számára a kérdést, hogy *Mi a te személyes küldetésed?* A meglepődés csöndje után mindannyiunk számára tanulságos és reflektív beszélgetés alakult ki.

A jóéjszakában Borromeo Szent Károlyról hallottunk, aki „szinódusokkal, vizitációkkal, szemináriumok alapításával megreformálta a klérust és a lelkipásztorkodást”.

A szombati nap a találkozás örömeiben telt, hiszen voltak, akik csak erre a napra tudtak megérkezni. A péntek este folytatásként reggel a misszióval foglalkoztunk, mint a szalézi karizma egyik alapállásával a megtérés, a tanúságtétel, az

egyéni, közösségi küldetés és a karizmák szempontjából.

A verőfényes napsütés állandóan csalogatott bennünket a szabadba, de napközben a munkatársi közösségek beszámolóit hallgattuk meg. Nagyon hiányzott azoknak a csoportoknak a jelenléte, akik nem tudtak eljönni, de szívmengető volt olvasni, hallgatni a beszámolókat, amelyeket eljuttattak nekünk. Tanultunk egymástól és az őszinte légkör bizalmas megosztásokat hozott elő, ami erősítette kapcsolatainkat.

Dél előtt Lengyel Erzszi munkatársunk Don Bosco missziós álmait mutatta be gyönyörű képi anyag és Szentünk prófétai szavainak kíséretében.

Ebéd után elsétáltunk a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontba, ahol Gadácsi Péter ismertette a látogatóközpont születésének történetét és céljainak sokszínűségét. Megtekintettük a Szentírás és az Egyház tanításán alapuló teremtsévédelmi kiállítást, amely Ferenc pápa szavaira válaszolva, miszerint „Az emberiség és a környezete közötti szövetségre való nevelés” (Laudato si’ 209–215.) sürgető feladatunk.

A délután folyamán volt időnk az egyéni elmélkedésekre és a kötetlen személyes, kiscsoportos beszélgetésekre is.

Sárvári Miklós a NETIS (interneten is)

kezdő munkatársi formációról számolt be, amelyet Andrásfalvy János atyával indítottak még a pandémia előtt. A fiatalok szívében még 2019-ben megszületett a vágy, hogy szeretnék a szalézi hivatásukat a munkatársi ágba tovább mélyíteni, és ennek teret adva segítették őket ezen az úton a formáció megszervezésével és vezetésével. Az ígérettételük a tervek szerint december 8-án este 6 órakor lesz Óbudán.

A vacsora előtt gondolatébresztő kérdések mentén kiscsoportokban beszélgettünk, folytatva a reggeli témafelvetést, beépítve a napközben bennünket ért impulzusokat.

Az esti szentmisét és a test táplálását követően csilingelő koccintások kíséretében baráti, kötetlen és vidám beszélgetés volt. János atya kiemelte, hogy milyen fontos a dialógus, amely egyre jobban megvalósulni látszik a Szalézi Családban a találkozók, az események szervezésében és a helyi együttműködésekben. A jóéjszakát után pedig nyugovóra térünk.

A vasárnap a hálaadás napja volt. Andrásfalvy János atya prédikációjában az özvegyasszony két fillérének evangéliumi szakasza alapján az odaadott és az áldozatkész életre, valamint a kis jótettek fontosságára hívta fel a figyelmünket. Szavait szívünkbe zárva tértünk haza.

A Don Bosco Kiadó karácsonyi ajánlata

Felnőtteknek:

Pietro Braidó: Don Bosco Megelőző Módszere

Megelőzni, nem megtorolni

Don Braidó szalézi atya tudományos alaposággal mutatja be Don Bosco pedagógiáját ebben a könyvében, amely hasznos olvasmány lehet nemcsak a szakemberek, hanem „minden nevelésre vállalkozó ember számára” – írja ajánlójában Andrásfalvy János, tartományfőnök.

Ára: 5500 Ft

Bruno Ferrero:

A sivatag 40 meséje

Az „Apró történetek a lélek számára” sorozat első kötete újra elérhető a kiadó kínálatában, új fordításban, megújult külsővel. Olvassuk újra Bruno Ferrero szalézi atya bölcsességmorzsáit, hiszen „egy történet meghallgatása után már senki sem marad ugyanaz, mint előtte volt”.

(B.F.)

Ára: 1100 Ft

Gyermekeknek:

Bruno Ferrero: Az őrangyalról mesélek nektek

A nagy szalézi mesélő ebben a könyvében a gyerekekhez szól, és az őrangyalról mesél nekik, valamint arra is megtanít, hogyan lehet szólni hozzájuk a különböző imákon keresztül. A könyvet Andrásfalvy Judit rajzai teszik még élvezetesebbé a legkisebbek számára. Ajánlott korosztály: óvoda, kisiskola.

Ára: 800 Ft

A könyvek megvásárolhatók a kiadó megújult webáruházában: donboscokiado.hu vagy e-mailben: donboscokiado@gmail.com

Missziós önkéntesség

Skublics Márk

Missziós önkéntesek küldetése

Október harmadik vasárnapján ünnepeltük Péliföldszentkeresztet a Világmisszió vasárnapját. Ez alkalomból képzési napot szerveztünk a Hungary Helps és a Magyar Önkéntes Liga segítségével a ghánai szalézi missziós házba induló, valamint Indiába és a Közel-Keletre készülő önkéntesek felkészítésére. A fiatalok az ünnepi szentmise keretében az útnak indító áldás mellett a missziós küldetésre emlékeztető keresztet is kaptak. Andrásfalvy János tartományfőnök atya a magyar szaléziak képviselőit, a missziós tűz hordozására és a külföldi tapasztalatok itthoni missziókban való kamatoztatására buzdította a fiatalokat.

Nádudvari Géza testvér a ghánai élményeivel kifogyhatatlan lelkesedéssel bátorította az önkénteseket, míg De Rossi atya, a szalézi missziós önkéntesek vezetője a missziós munka örömét, a szaléziakat, a rend itthoni és nemzetközi működését mutatta be. A képzés során hangsúlyt helyeztünk az önkéntesek egymást támogató élménymegosztására és a rendszeres közösségi és egyéni imádságra.

Mi is ébren tarthatjuk a szívünkben a missziós lelkületet, ha, ahogyan Ferenc pápa is buzdít, hagyjuk, hogy az evangéliumi öröm megízécskésze az életünket! Ha érdekel az önkénteskedés, ha szeretnél többet megtudni róla, ha csupán kíváncsi vagy, mi ez az egész, jelentkezz az sdb.mission.hungary@gmail.com e-mail címen, és mi válaszolunk a kérdéseidre.

Honlap: <http://salesianmissions.hu/>

**„Egy fiatal legszebb dísz: a szerénység,
az alázatosság, az engedelmesség és a szeretet.”**

Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Karácsonykor a szentmisén azt olvassuk, hogy „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt nem fogta föl”. Jézus a fényünk és mi ennek a Fénynek harcosai vagyunk. Mit jelent ez? „A fény harcosa tudja, hogy Isten a magányt használja arra, hogy megtanítsa az együttélésre. A háborút használja arra, hogy megmutassa a béke értelmét. A tétlenség unalmát pedig arra, hogy ráébresszen a kaland fontosságára. Isten a csendet használja arra, hogy megtanítsa a szavak felelősségére. A fáradtságot használja arra, hogy megértesse az ébredés értelmét. A betegséget pedig arra, hogy ráébresszen az egészség fontosságára. Isten a tüzet használja arra, hogy a vízről tanítson. A földet használja arra, hogy megértsük a levegő értékét. És a halált arra, hogy megmutassa az élet fontosságát.” (Paulo Coelho)

Lehet, hogy a mi életünkben is sok mindent nem értünk, és úgy érezzük, mintha a sötétség nyeresre állna. Ilyenkor te is kérdezd meg magadtól, hogy általa mire tanít téged az Isten? Minek a fontosságát szeretné megmutatni neked? Merre szeretne vezetni? Az adventi és karácsonyi idő alkalmas arra, hogy egy kicsit állj meg, és nézd meg az életedet, életed eseményeit, a sötét pillanatokat, és kérdezd meg magadtól Isten mit szeretne mutatni neked, hogy te is mint Krisztus újjá tudj születni! Hogy te is, mint az Újszülött Krisztus békét és szeretetet tudj ajándékozni másoknak. És akkor neked is és a körülötted lévő embereknek is valóban Karácsony lesz.

Boldog Karácsonyt!

Gamoń Ewa

„Mit jelent neked az animátorság?” Teszik fel gyakran ezt a kérdést. Elsőre egyszerűnek tűnik a válasz, de amikor szavakba kell öntennem a gondolataimat, nehezebb nem is lehetne. Nehéz ezt megválaszolni, de nem azért, mert már nem is tudom, miért lettem animátor, hanem mert már el sem tudom képzelni az életemet az animátorságom nélkül. Olyannyira az életem részévé vált, hogy teljesen természetesnek élem meg a mindennapjaimban. Úgy érzem, megtaláltam a helyem, ahol számíthatok másokra és mások is rám azon a közös úton, melyre mind meghívást kaptunk. A közös úton még sok év elteltével is megerősítésre lelek, hogy mennyire jó döntést hoztam, amikor átléptem a balassagyarmati oratórium küszöbét. Rengeteg ilyen élmény sejklik fel, de most a legutóbbit osztanám meg. A nyáron lettek nagyanimátorrá avatva azok, akiknek a képzésében már én is részt vehettem. Azokban a pillanatokban, amikor az ígéretüket tették a szentmisén, végtelen boldogság, büszkeség és meghittség járt át. Velük együtt és a többi animátorral közösen mondtam el én is újra az animatori ígéretemet, amit nem csak akkor és ott, nem csak négy éve, hanem azóta bármikor újra el tudnék mondani. Minden nap újra igent tudnék és szeretnék is mondani erre a meghívásra, amit Isten nekem szánt. Azt hiszem, ezt szavak nélkül is megteszem, amikor igent mondom a tanári hivatásomra, hiszen így lehet teljes az életem, melyben az animátorságom a legtermészetesebb lételemem.

Demény Anna, Balassagyarmat

TÖPRENGŐ

Melyik a kakukktojás az alábbiak közül?

1841.	Garelli Bertalan
December 8.	Sekrestye
Fütyülés	Január 31.

Írd meg nekünk a toprengo@szalim.hu címre, hogy mi az összefüggés a többi között. A megfejtés beküldésének határideje: 2022. február 20.

A mi NEKünk

A felkészülés éveiben igyekeztünk aktuális írásainkkal felhívni az olvasók figyelmét a kongresszus jelentőségére, és rámutatni, hogy szomjas lelkünket az Eucharisztia, mint elérhető forrás tudja igazán táplálni, amennyire ez lehetséges volt ezen újság hasábjain. A résztvevők beszámolóiból az öröm tükröződik vissza, annak kapcsán, milyen nagyszerűen mutatta meg magát Jézus Budapesten a kongresszus idején találkozásainkban, közösségi együttléteinkben és a kenyértörésben. Bár a hazai rendezésű esemény csak egy hétig tartott, az örömét vigyük tovább a hétköznapiakba, hisz küldetésünk van! *Rác Zsuzsanna Enikő NEK küldött*

P. Márkus Zoltán SDB Szeretetvendégség a NEK előestéjén

„Szegények mindig lesznek veletek” (Mt 26,11) nyugtatta meg követőit Jézus. Ő maga saját szolgálatával, az ősegyház pedig tanúságtételével bizonyította, mennyire fontos az elhagyatottak, nehéz-sorsúak élete a krisztuskövetők számára. A szeretetvendégségre szeptember 4-én, szombaton került sor a VIII. kerületi Szent II. János Pál pápa téren. Ha kifejezetten nem is a „nincstelen réteg” jelent meg elsősorban, nekem, személy szerint sokat jelentett az Ő jelenlétük az Eucharisztikus Kongresszus kezdetén. Gesztus volt ez, amellyel egyértelműen ki szeretttük volna mutatni: Isten Országából senki sincs kizárva, az Ő örök asztalához is hivatalosak vagyunk. Gyerekkori falusi élményeimben – és sokszor a városok zsibongásában is – egyszerűen, csendben húzódnak meg azok az emberek, akik nem hangoskodva követelnek maguknak jogokat, odafigyelést és ételt. Szolid, egyszerű emberek Ők, kedves öregek, tisztelettudó gyerekek, akik a fontos alkalmakra még ünneplőbe tudnak öltözni – kívül és belül egyaránt. Ezt tapasztaltam meg közöttük, ahogyan csoportosan érkeztek, különféle szerzetesközösségek pártfogása alatt. Az

Szeretetvendégség Kazincbarcikán

is tetszett még, hogy a felszolgáló személyzet – szerzetesek, karitás és önkéntes csoportok, cserkészek és fiatalok – mosolyogva, személyre szabottan juttatták el az ebédet megjelent vendégeinknek. Nem volt közös tál, hanem egyéni tányér, amely számomra azt aényt is hivatott volt példázni: a mennyei Atya egyenként szeret, és gondoskodik rólunk. Kis színdarabbal is készültek, az ebéd alatt élő zene szólt, mintegy családiassá

Szeretetvendégség Budapesten

téve ezt a szép találkozást. A honvédség által jóízűen elkészített babgulyást mindenki örömmel fogyasztotta, és Erdő Péter bíboros úr is feltűnés nélkül ült le a szegények közé. Mert Isten előtt mindannyian egyenlők vagyunk...

Szeptember 8-án, Szűz Mária születésnapjának ünnepén a káposztásmegyeri templomban Sillye Jenő tartott egyórás gitáros estét, imaórát, ahol Máriát, mint az Eucharisztikus Asszonyt köszöntöttük. A templom megtelt idősekkel, fiatalokkal egyaránt, és közösen énekeltünk!

Begov Ferencné, Kazincbarcika NEK Szeretetvendégség: A közös ünneplés öröme

Szeptember 4-én országsszerte 5000 rászoruló vendéglát meg az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus 0. napján. A Szeretetvendégség célja az volt, hogy tanúságtételként a világ felé kézzelfoghatóan mutassa be Jézus szeretetét, aki kenyér formájában adta magát. A szervező szerzetesrendek, karitatív szervezetek, lelkiségi mozgalmak célja, hogy Isten ingyenes szeretete elérjen a peremre szorultakhoz is, ők is részesüljenek a közös ünneplés örömeiben és látható szeretetében.

Az eseményen Budapesten és a legtöbb egyházmegyében rászoruló családokat, időseket, egyedülállókat vendéglát meg 2021. szeptember 4-én, a Kongresszus 0. napján. A központi rendezvény Budapesten a II. János Pál pápa téren volt, kb. 600 fő részvételével. Emellett az egyházmegyékben is megvalósultak a szeretetvendégségek ugyanazon időpontban, így országosan közel 5000 embert láttak vendégül a Katolikus Karitás és különböző szerzetesrendek képviselői. Így vált országos összefogássá, közös vendégséggé a program, ahol

az Egyház kifejezi közösségvállalását és szeretetét a szegények felé. A minden egyházmegyében egy időpontban magvalósuló szeretetvendégség egyben tanúságtétel a világ felé.

Mi, a Kazincbarcikai Karitás Csoport örömmel kapcsolódott a programhoz. 100 rászorultot hívtunk a szeretetvendégségre. A meghívottak a Hajléktalan Szállók lakóiból, a Családsegítő, a Karitás támogatóit, valamint a Tanodába járó gyerekek családjából tevődtek össze.

A gyülekezés a Szent Család-templomban volt, ahol Árvai Ferenc atya, az Egri Főegyházmegyei Karitás igazgatója köszöntötte a résztvevőket. Ezt követően Tran Si Nghi Ferenc atya, kazincbarcikai plébános és Karitás vezető beszélt a jelenlévőkhöz. Mindketten Jézus szeretetét, velünk maradását, gondoskodását hangsúlyozták.

A közös ének és ima után Karitás lobo-

A Don Bosco Kiadó standjánál

Kazincbarcikai fiatalok csoportja a Forrásponton

góval az élen átvonultunk a Don Bosco Spotközpontba, ahol Karitás tagok és szépen terített asztal várta a vendégeket. A közös ima után Karitás önkéntesei szolgálták fel a finom húsleves és a rántott szeletet körítéssel és savanyúsággal. Természetesen a desszert és az üdítő ital sem maradhatott el.

Segítségünkre voltak a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium és a Surányi Endre Szakképző Iskola tanulói. Ebéd után a házigazda, Ferenc atya konferálásával a Kazincbarcikán szolgáló szalézi atyák és testvérek zenés-énekes műsorral kedveskedtek. Előadásukban szerepeltek ismert komolyzenei művek, slágerek, viccek, énekek, gyönyörű hegedű-, gitár- és zongora kísérettel.

Vendégeink eleinte meghatódottan, majd feloldódva – kicsit elfeledve a mindennapok nehézségeit – jól érezték magukat, amit köszönő szavakkal tanúsítottak.

A Karitás csoport önkéntesei jóleső érzéssel zárták a rendezvényt. Talán sikerült valamit Jézus szeretetéből tovább adni, a meghívott vendégeket legalább néhány órára boldogabbá tenni, ahogy Árpádházi Szent Erzsébet, a Karitás védőszentje is vallotta.

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium, Kazincbarcika

Tápláló forrás volt a Forráspont

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus ifjúsági estjén, a Forrásponton vett részt a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium és a Don Bosco Általános

Iskola, Szakiskola, Középiskola és Kollégium jónéhány fiatalja.

A program egy dübörgős Ákos-koncerttel kezdődött, majd zenés dicsőítéssel folytatódott a Forráspont Band és a 4 Akkord Show Kórus közreműködésével. A dicsőítő dalokat a gimisek jól ismerték, hiszen az iskolai miséken is ezek a lélekemelő dallamok csendülnek fel.

Az este folyamán a színpadon Lackfi János is beszélt, tanúságtételeket hallgattunk, majd közös szentségimádáson vettünk részt. Meghatározó és maradandó élmény volt a diákoknak ez az este a Papp László Budapest Sportarénában.

P. Kirner Zoltán SDB

Don Bosco Szakképző Iskola Iskolánk a NEK-en

Szeptember 5–12. között került megrendezésre Budapesten az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. A világ minden részéről érkeztek papok, püspökök, bíborosok, szerzetesek. A kongresszus alatt sok előadás, rendezvény volt. Iskolánk is képviseltette magát. Szeptember 9-én felléptünk a Hungexpo területén egy iskolánkat bemutató műsorral, 10-én pedig részt vettünk a Forráspont ifjúsági programon a Sportarénában. Köszönet a fellépő diákoknak és felkészítő tanáraiknak!

P. Vendrey Gábor SDB Szombathelyről

Az egész Kongresszust áthatotta az öröm: Isten jelenlétének és a keresztény testvéreink jelenlétének öröme. Eszembe is jutott a Szentírás: „Isten országa igazságosság, béke és öröm a Szentlélekben.” (Róm 14,17) Ez itt és most különösen is kézzelfoghatóvá vált.

Íme egy kis történet, ami azonban jellemző az egész Kongresszusra.

A Don Bosco Iskola fellépése a Hungexpón a Cigánypasztorációs Találkozóon

Csütörtök délelőtt a nigériai bíboros tanítása után megéheztem. Kimentem a büféhez, és nézegettem, hogy mit vegyek. Megakadt a szemem a kis méretű sajtos rolón. No ez fogamra való – gondoltam.

– Mibe kerül?

– 800 forint.

Majdnem hanyattvágódtam, de megveszem. Kezdem kiguberálni a pénztárcámból, mikor megszólal az eladó:

– Csak kártyával lehet fizetni.

– Az nekem nincs.... Akkor ma elmarad a tízóraim.

Meghallotta ezt mellettem egy 30 év körüli hölgy, és felajánlotta:

– Nekem van kártyám.

És máris nyújtotta az eladónak. Kezdem elővenni, hogy odaadjam neki a 800 forintot, mire ő finoman tiltakozott:

– Nem! Meghívom, az én vendégem.

Volt miért hálát adni – mint mindig. De hát az „Eucharisztia” épp ezt jelenti: „szép hála”.

A pápai szentmisét követő napon mindenki arról beszélt. Egy barátom megjegyezte:

– Helyretett engem a pápa látogatása. Mindnyájunkat.

Pirkó Balázné Éva és Édl Ignácné Katalin, Kazincbarcika Élmények a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusról

Szeptember 8-án vonattal érkezünk Kazincbarcikáról a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus által megrendezett bemutatóra és vásárra, ami a Szent István

Szalézi munkatársak a NEK-en

téren volt látható.

A Don Bosco Szaléziak is részt vettek a bemutatón. A könyves sátorban nagy sikere volt a zsebnaptárnak, aminek címe „Egy csepp mézzel”. A másik sátorban a Szalézi Művek munkáit tekinthették meg az érdeklődők.

Nagy örömeinkre találkoztunk szalézi atyákkal és szalézi munkatársakkal, vezetőkkel.

9-én a Hungexpo volt a programunk. Itt voltak tanúságtételek és természetesen szentmise. A Katolikus Társadalmi Napok (KATTÁRS) is itt volt megrendezve. S.E.R. Székely János szombathelyi püspököt hallgatva, „Egy kenyér, egy test vagyunk” mondta.

Ezen a napon bemutatkoztak a kazincbarcikai Don Bosco Iskola tanárai, tanuló egy kis műsorral.

11-én családinap volt a Margitszigeten. Csodálatos idő volt minden rendezvény alatt. A szalézi sátorban kézműves foglalkozást (képek festését) vezettünk a gyerekek nagy örömeire. De volt nekik más program is.

Öröm töltött el, mikor láttam a sok fiatal családot 3–4 kicsi, vidám gyerekkel. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy mint szalézi munkatárs részese lehettem ezeknek a programoknak. A csúcs Ferenc pápa látogatása volt számomra. Csodálatos volt az egész, szervezés, minden rendezvény lebonyolítása. Köszönjük és hálát adunk a Jóistennek!

Bihari Nóra

A Péter Pál Óvoda a pápai misén

Korán reggel a Nyugati pályaudvaron találkoztunk néhányan dolgozók az oviból. Nagy büszkeséggel töltött el minket Bettivel, hogy közösen kifeszítve vittük végig járdaszélességekben a nagy Don Bosco zászlót a Podmaniczky utcán, ami mögött vonultak a többiek. Öröm volt,

Ferenc atya megörökíti a pillanatot

hogy a velünk szembejövők, vagy a mellettünk elhaladó idegenek többen is kedvesen köszöntöttek minket, vagy a távoli múltból egy-egy régi, szaléziakkal kapcsolatos emléket idéztek fel.

A hatalmas tömegben átjutva elfoglaltuk helyünket a Kodály körönd közelében, közvetlenül a kordon mellett. Egy kedves, fiatal rendőr állt előttünk, aki már hajnali négy óra teljesítette szolgálatát.

Aranyosan elkérte a telefonomat, hogy képet készíthessen rólunk az alábbi mondat kíséretében: „Legalább valami értel-

meset is csinállok ma.”

Távol az oltártól hatalmas kivétitőn követünk figyelemmel a mise előtti eseményeket. Szívünk majd' kiugrott a helyéről, amikor útnak indult a pápamobil. Leírhatatlan volt az örömünk, mikor Ferenc pápa egy karnyújtásnyira elhaladt előttünk. Valóságos csodaként éltük meg ezeket a pillanatokat. Amennyire csak tudtunk, áthajoltunk a kordonon, és mint a gyerekek, olyan nagy hévvel integettünk neki.

Amíg a hangunk bírta, hangosan énekelünk a kórossal együtt. Életre szóló élményt adott nekünk ez a délelőtt. Jó volt részt venni benne, nagy lelki élmény volt!

Ghidán Ágostonné Betti

Egy hét csodája, ami egész életemre kihat

Ha egy mondattal kell összefoglalni, akkor talán ez a legjobb. Életem egyik legkarizmatikusabb élménye volt ez a hét. Évek óta imádkoztunk érte, de ez előtt csak egy üres ima volt a misék végén. Most pedig már attól is könnyek szöknek a szemembe, ha csak visszagon-dolok rá. Büszke vagyok a magyarságomra, büszke vagyok arra, hogy katolikus vagyok, hogy katolikus intézményben dolgozom, és büszke vagyok, hogy én is részese lehettem ennek a világra-szóó eseménynek.

A nyitómisét még csak a tévéből néztem, de a Bazilika elé kísértünk a barátnőmmel, és már akkor elvarázsolt az a különleges világ, hogy csoportba verődött pa-

Óvodánk dolgozói úton a pápai misére

pok, apácák haladnak jókedvűen a Podmaniczky utcában, és hogy egy kis szegletén a fővárosnak mennyi, de mennyi ismerőssel találkozom.

A Forráspontot is a tévéből néztem, óriási hatással volt rám, és jólesett beszélgetni utána a fiatalokkal, hogy nekik is mekkora élmény volt. Este 7 előtt még furcsának tartottam, hogy egy zenés esten nem Ákos a csúcspont, de a rendezvény végére elképesztő lelki magasságokba emelkedtem. Pedig csak a konyhában ücsörögtem egy lappal!

Előtte megnéztem az egyik hírnökkel készült interjút. Ő az egyik kedvenc színész-énekesem: Dolhai Attila. Már az ő szavai is nagyon simogatták a lelkem, és nagyon örülök, hogy egyre több ember vállalja a hitét, tesz tanúságot, és vállalja fel azokat az értékeket, amelyeket alapvetőnek gondolok én is. És még nagyon sokan, de eddig valahogy kis közösségekben léteztünk, egymásról tudva ugyan, de lazán egymás mellett élve. Most pedig összekapcsolódtunk erre a hétre, igazi közösségként, megmutatva a világnak a katolikusok nagyságát, erejét és szeretetét.

A szombati családi nap a Margitszigeten olyan volt, mint amikor filmen azt látjuk, hogy lassítva behull a főhősnő a pihepuha paplanokba, és átöleli a selymes puhaság. Nem is értem végére a sátraknak, mert mindenhol volt barát, ismerős, akivel jó volt beszélgetni, érdekesek voltak az egyes sátrak quiz-feladatai, gyönyörűen sütött a nap, szólt a jó zene, bele-belehallgattam egy-egy előadásba, és azt éreztem, hogy a helyemen vagyok.

A Kossuth tér felé sétáltam haza, ahol már a délutáni misére gyülekeztek az emberek, és egyre csak jöttek a zárándokok. Találkoztam egy olyan Mária-utas csoporttal, akiket komplett fűvőszekar kísért. Nagyon sajnálom, hogy a fáklyás felvonuláson nem vettem részt, látva a felvételeket, tévén keresztül is átjött az a mindent beborító erő és szeretet, amit a fáklyák fénye még ünnepélyesebbé tett. És hát a csúcspont: a vasárnapi pápai szentmise. Már odafelé menet a villamson elkezdtem a sírást, amikor megláttam, hogy mennyi ember igyekszik egy irányba. Népviseletbe öltözött asszonyok, öltönyös diákok, zászlókat lengető zárándokok, és a kissámlis vagy a horgász-szék mindenki kezében! Nagy biztonságot adtak számomra a beléptetőkapuk és az alapos ellenőrzés, a sok rendőr, a sok

Óbudai fiatalok csoportja úton a pápai misére

Fiataljaink a Forrásponton

önkéntes és a sok kivetítő. És a hívők egyre csak jöttek és jöttek, kilométeres sorok kígyóztak a kapuk előtt, a kordonokon túl pedig székeken, földön ülve, állva, sétálva átadták magukat egy olyan élménynek, amit külön-külön is fantasztikus volt megélni, de így együtt, egységben, ugyanazt gondolva és érezve földöntúli megtapasztalás volt.

A kórus számomra maga volt a mennyei zenészlő. Azóta is a misén elhangzott dalokat hallgatom, újra és újra átélve a borzongató gyönyörűséget. Amikor pedig rájöttünk, hogy a pápa közvetlenül előttünk fog elhaladni, a gyermeki karácsonyváros hangulat fogott el, amikor tudtam, hogy egy csodának leszek a részese pillanatokon belül. Sohasem fogom

elfelejteni, ahogy a kivetítőkön láttuk, hogy megindult a pápamobil, és hallottuk az egyre erősödő zúgást és éljénést, ahogy egyre közeledett. Én nem bírtam a könnyeimmel, és zokogva integettem.

A tévében olyan szépen tudtak válaszolni a zárándokok arra a kérdésre, hogy mit jelent nekik, hogy itt lehetnek. Én azt éreztem, hogy a zene, a napsütés, az imák által kinyílt az ég és közvetlen összeköttetésbe került az én szívemmel.

A mise után, ahogy ebben a teljesen más állapotban bandukoltam haza, olyan jólesett összemossolyogni a többi, széket cipelő emberrel, bármilyen messze voltunk is már a Hősök terétől. Ez az élmény örökre összeköt minket és nagyon boldog

Szalézi plébániák egyetértésben

Ministránsok a felvonuláson

vagyok, hogy ebben a kegyelemben részesülhettem.

Tóth Domonkos SDB Óbuda

Az óbudai szalézi közösség, amennyire tudott, aktívan részt vett a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus ünnepi hetén. Ki-ki a maga feladatával, hét közbeni halaszthatatlan megbízatásával, de aktívan bekapcsolódtunk a valóban ünnepi programsorozatba. Egy nyolcnapos ünnep, amire már több éve készülünk. Mint más templomokban is, az óbudai szaléziaknál is évek óta imádkoztuk a szentmisék végén az imát az Eucharisztikus Kongresszusért, ezek mellett a missziós kereszt jelenléte közösségünkben, illetve a templomunkban a munkatársak segítségével szervezett szentségimádások mind a készüléket és a várakozást erősítették számunkra.

A koronavírus járvány sok kérdést és

bizonytalanságot is fölvetett mind a szervezőknek, mind a résztvevőknek. Nem tudhattuk előre, mi lesz, nem tudtunk számolni az esetleges kellemetlenségekkel, amik eléink tárulhattak. Az utolsó felkészülő évet csak a remény által vihetjük tovább, mi, szaléziak különösen megélve rendfőnök atyánk 2021. évi strennáját:

„A remény mozgat minket”. Remény nélkül értelmét veszítette volna a felkészülés, remény nélkül értelmét veszítette volna a várakozás. Utólag visszatekintve azt mondhatjuk, a felkészülő évek minden napján és azóta is minden nap tényleg velünk van és elkísér(t) Isten az ő gondviselésével és túlsorduló szeretetével. Ezt támasztja alá maga a NEK hete is, ami által mindannyian bőségesen gazdagodhattunk.

A hét elsősorban az Eucharishtiában jelen levő Jézussal való találkozásról szólt. A mindennapi elmélkedések, előadások, fakultációk, spontán találkozások mind azt szolgálták, hogy egy közösségként, testvériesen gyűljünk össze az oltár asztala körül, és nap mint nap megünnepeljük az Oltáriszentséget. Erről a találkozásról szólt minden. Jó volt látni a vidám arcokat a Hungexpón, délutánonként a Széll Kálmán téren, Örs vezér terén és a Szent István téren. Ismeretlen emberek sokasága, sokan közülük külföldiek, de az Eucharisztia összekötött mindenkit azon a héten. Mindannyian a Lényeg miatt gyűltünk össze Budapest több helyszínén, Órola tanúságot téve a missziós színpadoknál.

Az óbudai közösségből minden reggel többen együtt mentünk a Hungexpóra. A közösségi élményen túl rengeteg lehetőségünk volt más szerzetesrendek szervezőivel találkozni, akár a kifejezetten számukra szervezett programokon. Két ilyen nagyobb lehetőségünk volt erre szervezett formában, egyik a domonkosok által vezetett közös zsolozsmán a Mátyás-templomban, a másik pedig az „Egy este a szerzetesekkel” című játékos estben, ahol egy kötetlenebb, beszélgetősebb estben volt részünk.

Jó volt látni a rengeteg iskolás fiataalt, akik délelőttönként kilátogattak a Hun-

Maung Bo bíboros látogatása az óbudai közösségnél

gexpóra az osztályaikkal. Sokan várták, hogy ha csak egy napra is, de részük legyen a délelőtti közös ünnepben. Szalézi szívvel, különösen közel érezvén magukat a fiatalokhoz, megérintő pillanat volt a szentségimádás a fiatalokkal az Arénában, az Ákos koncert után. Többszer fiatal gyűlt össze a Forráspontra, hogy együtt találkozzanak és eltöltsenek egy estét jó, vidám hangulatban, ugyanakkor az ott eltöltött néhány óra, tanúságtételek és dicsőítő szentségimádás után mindenki feltöltődve mehetett haza, várva a hétvége által kínált programokat, mint a gyertyás körmenetet és a pápai záró szentmisét.

Fiatalok számára is megerősítő és szívet melengető élmény volt tanúságot tenni a hitünkről, végigvonulva az Andrassy úton a Hősök teréig, és jó közösséget kovácsoló lehetőség is volt együtt várni a Ferenc pápa által celebrált szentmisét több órán át a napon, ami megkoronázta és egyben lezárta az egész NEK hetét. Bár, mint tudjuk, ezzel a szentmisével csak a programok értek véget, a NEK által szerzett élmények és találkozások további lendületet adtak számunkra, ami segít minket abban, hogy megértsük az Euchariszta semmi máshoz nem mérhető nagyságát és gazdagságát, illetve éltető erejét. Segített az Eucharisztikus Kongresszus, hogy megértsük, mennyire fontos újból és újból, napról napra visszatérni a Forráshoz közösségileg, táplálkozni belőle és ezáltal új lendületre kapni.

Egy teljes hétig Budapesten az Euchariszta volt a középpontban. Az Oltáriszentségben jelen levő Krisztusra figyelte az egész város, ország, világ. Biz-

Beatrice, Elvira, Margaret és Kata nővér a NEK-en

tos vagyok benne, hogy bárki, aki egy programon is részt vett, a Covid-19 vírus miatt akár online is, de gazdagodott és növekedett. Bízom benne, hogy ezáltal gazdagodott Budapest is és az egész ország.

Az Andrassy úton vonulva a körmenet alatt jutott eszembe Jézus találkozása Máté apostollal. Máté akkor vámos volt, Jézus pedig a vámasztaltól hívja el őt. Jézus személyesen ment oda a vámasztalhoz, és személyesen szólította meg Mátét. Hasonló történt Zakeussal is, akit Jézus szintén személyesen szólított meg és személyesen ment el Zakeus házába vacsorázni. Ilyen személyes megszólításnak éreztem az Euchariszta jelenlétét az Andrassy úton. Jézus személyesen jött el hozzánk és megszólított mindannyiunkat:

Szalézi sátrak körül a Családi napon

Kövessük! Menjünk, tegyünk tanúságot Róla! Egy személyre szóló meghívás, amire nehéz nemet mondani. Egy megérintő pillanat, amikor azt érezzük, valóban ezt a Jézust akarjuk követni. Hitben megerősítő élmény volt ennyi emberrel együtt átszelni a belvárost énekelve, imádkozva. Sok embert egybegyűjtött ez a körmenet, és bízom benne, hogy még sok más embert is megszólított a hívek sokasága az utcán. Tanúságtevés volt, ahol megmutattuk: van egy Mesterünk, akit van értelme követni, van értelme a nyomában járni.

Andrásfalvy János tartományfőnök atya a Családi napon

Ez a csodás hét az óbudai szalézi közösség számára egy ünnepi vacsorával zárulhatott, ahol vendégül láthattunk több afrikai püspököt, illetve Charles Maung Bo bíborost, a rendtársunkat, akivel egy vidám, testvéri közös estét tölthettünk el. A NEK hete ezzel befejeződött, másnap mindenki visszatért a „normális kerékvágásba”. Újragondolva, az a kerékvágás nem is volt normális, mert mindenki feltöltődve, új lendületet kapva folytathatta mindennapi teendőjét: iskolát, oratóriumot, tanulást, egyéb feladatot.

Sr. Hervajová Elvira FMA **Visszatekintés az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra**

Mi töltötte el a szívemet, amikor az óriási tömeggel, 2021. szeptember 12-én, elindultunk hazafelé a Ferenc pápa által bemutatott szentmise után? Nehéz szavakba önteni azt a mély örömet és hálát. Megható volt látni, hogy nemcsak fiatalok és egészséges emberek vettek részt a szentmisén a tűző nap alatt, hanem idős bácsik és nénik is botjukra támaszkodva, kisgyermekes családok gyermekeikkel, gyakran babakocsival... Nyilvánvaló volt, hogy nem emberi erő vonzott minket oda, hanem az élő, feltámadott Jézus az Eucharishtiában. Ferenc pápa szavai, egyszerűsége és közvetlensége, az igényes énekkar, amelyben jelen voltak a mi fiataljaink is, a tömeg lelkesedése, a szeretet légköre az egész eseményen, mindez számomra az Egyház szépségéről tanúskodott.

Nyilván az Eucharisztikus Kongresszus utolsó napja volt a csúcs, viszont a többi napnak is megvolt a vonzereje. Kiemelném szeptember 11-én az eucharisztikus körmenetet. Őszintén, nem túl nagy lelkesedéssel indultam el rá a Margitszigeten töltött gyönyörű, de fárasztó nap után. Viszont a körmenetben követve Jézust az Eucharishtiában, amikor láttam a beláthatatlan tömeget, amelynek a vége csak akkor indult el, amikor az eleje már a Hősök terén volt, és amelyben ballagtak idős emberek is sántítva az út szélén, hogy ne zavarják a tömeg tempóját, szerettem volna visszavonni gondolataimat, amelyek a fáradságomra irányultak. Hiszen itt sokkal többről volt szó, hitet megvalló és hitet ébresztő volt az egész. Láttam kíváncsi embereket, akik az út szélén csodálkozva néztek ránk – imádkoztam értük –, viszont láttam olyanokat is, akik az ablakból integettek, vagy az

Fiataljaink a Családi napon

ablakban gyertyát gyújtottak. Úgy tűnt, mintha az élő Jézus mindenkit átölelő felvonulása történne Budapesten követői-vel együtt.

És még egy élményt szeretnék megosztani. A nyitó szentmise előtt, szeptember 5-én történt. Egy kicsit meglepődtem, amikor magyar népviseletbe öltözött néptáncosok mutatták be a magyar néptánc szépségeit. Jó volt látni, jó volt megmutatni a világnak, hogy a keresztények vidámak, boldogok, szeretik hagyományait és hazájukat.

Nyilván csak kiemelt élményeket említettem, de az egész előkészület, a sok szentségimádás, előadás, és az egész esemény a teljességében, életre szóló élmény volt számomra, amelyből még sokáig fogok meríteni.

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom tagjainak NEK beszámolója

Kádár Zsófi – Óbuda

Egy eseménydús, fantasztikus szalézi nyár után érkezett el a várva várt Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Mint friss óbudai animátor, „cseberből vederbe” csöppentem, ugyanis épphogy lezajlott az oratórium nálunk, amikor máris teljes erőnkkel a NEK-re készültünk. Volt is tennivaló bőven, hiszen a szeptember 11-i Családi napon a szaléziak is nagy számban képviseltették magukat. Célunk további emberek megszólítása és ebből kifolyólag a figyelem fölkeltése volt. E feladatnak nagy része pedig a dekor stábra hárult, melynek jómagam is részese lehettem. De a rengeteg munka, fejtörés és szombat hajnali díszítés meghozta gyümölcsét. A dekoráció elkészült, a sátrak pedig számtalan interaktív tevékenységgel várták az érdeklődőket. Volt családi játék, kézműves, de az elgondolkodtató tartalmakra vágyó felnőttek is megtalálhatták helyüket. Hihetetlenül jó érzés volt látni a sátrak előtt csoportosuló embereket, mind az addig ismeretlen családokat, mind az ország különböző pontjairól idelátogató ismerős fiatalokat. Érezhető volt, hogy sikerült ismét átadni azt a szaléziakra jellemző, vidám hangulatot.

A Családi napon kívül részt vettem még a Forrásponton és a zárómisén. Mindkettő rendkívül meghatározó élménnyé vált számomra. A Forrásponton legfőképp az estét záró szentségimádás fogott meg, a gyönyörű zene betöltötte az Arénát, tízezer fiatal között meghitt hangulatot te-

remtve. A zárómisére is kivonult jó néhány szalézi csapat, a korán érkezettek még a kordonok közelébe is tudtak férközni. Ez különösen jól jött mikor Ferenc pápa pápamobilján elhaladva osztotta áldását a népnek. Sosem fogom elfelejteni a pillanatot, mikor a Szentatya néhány méterre tőlem integetett felém. Az pedig, hogy olasz tudásomnak hála még értettem is a történeteket, kifejezetten emelte az esemény rám tett hatását. Úgy érzem, nem volt hiába a sok ima a kongresszusért, ez alatt a bő egy hét alatt sikerült feltöltődnöm lelkileg és még sokáig fogok tudni táplálkozni ebből az élményből.

Kiss Máttyás – Balassagyarmat

Nagy öröm volt számomra, hogy idén a pandémia ellenére is lehetséges volt ennek a világeseménynek a megrendezése. Magam is több programon vettem részt, és megrendítő volt látni azt a rengeteg embert egy helyen, akikkel mind egy célért, egy valakiért gyűltünk egybe: Istenért, aki az Eucharisziában valóságosan köztünk van. Csodálatos élmény volt több, mint 10 000 fiatallal az Oltáriszentség előtt térdelni, vagy néhány 100 000 emberrel közösen végigvonulni ünnepi menetben az Andrássy úton, megtapasztalni a Családi napon Egyházunk színességét a különböző közösségek bemutatkozásával. Személyesen a Szentatya miséje érintett meg, a maga közvetlenségével és nagy szeretetével. A megindító prédikációja és az ünnepi beszéde, ahol magyar szavakkal is köszön-

Fiataltjaink a Családi napon

Köszönjük, Ferenc pápa! Fotó: www.facebook.com/nek2021

tött minket, talán még sokáig szívünkben tartja a reményt. Bízom benne, hogy a hívek közös tanúságtétele többeket megindít a szeretet és Isten követése felé.

Tóth Antal – Óbuda

Számomra a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a zenei szolgálattal volt egyenlő. A Váci Székesegyház Szent Cecília Kórusának tagjaként énekeltem a szombati, Kossuth téren megtartott biborosi-, és a vasárnapi Hősök terei- pápai zárómisében. Mind a kettő főlemelő szolgálat volt. A legnívósabb műveket adtuk elő, mégis talán a legszebbek a népének voltak a Kossuth téren. Nem hiába, hiszen a Magyar Honvédség Központi Katonai Fúvós Zenekara kísért minket, ezáltal az énekek feszes ritmusúvá, fiatalossá váltak, emelve ezzel a kongresszus fényét. Szintén maradandó volt a Hősök terei éneklés a pápai misén a több, mint kétezer tagú kórusban. Úgy gondolom, nagyon fontos, hogy eközben az ember ne feledkezzen meg arról, hogy ez mégiscsak az Eucharisziáról szól, mi próbáltunk a zene által közelebb kerülni Hozzá. Ezeken felül nem mellékes megemlíteni azt sem, hogy rengeteg kapcsolat alakult ki szintén a zenei szolgálat és készülődés által, amik talán maradandók lesznek. Összességében örülök, hogy részt vehettem a NEK-en, szalézi animátorként pedig remélem, hogy minél több fiatal fog majd meg az éneklés, hiszen ez is egy eszköz a Jóistenhez vezető úton.

Kerek Petra – Tura

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egyik önkéntese voltam. Számomra

igen meghatározó élmény volt ez a néhány nap, azonban talán a csütörtöki közösségi szentségimádást emelném ki, mivel ez mélyen megérintett. Már az boldogsággal töltött el, amikor a gyülekezés közben több ismerőssel találkoztam. Viszont még csodálatosabb érzés volt megtapasztalni azt, hogy oly sok ember ugyanazzal a céllal gyűlt össze: együtt imádni Jézust az Oltáriszentségben. Olyan sokan jöttek el, hogy a Szent István-bazilika teljesen megtelt, és még a téren lévő kivetítő előtt is minden helyet feltöltöttek az érdeklődők. Ezen a héten többször is, de azon az estén biztosan érezhettük azt, ami az Eucharisztikus Kongresszus mottója volt: „Minden forrásom belőled fakad.”

P. Csány Péter SDB

Köszönjük, Ferenc pápa!

Hála legyen Istennek Ferenc pápáért, aki fontosnak tartotta, hogy a budapesti 52. Eucharisztikus Kongresszus utolsó napján személyesen is részt vegyen. Követve az eseményeket szilárd meggyőződésem, hogy a találkozásában kinyilvánított személyes buzdításaival, gondolataival, javaslataival és a szentmise bemutatásával nagy spirituális megerősítést adott a kényes társadalmi helyzetben lévő, és változásra, fejlődésre rászoruló hazai kereszténységnek. De talán nem is befejezett múlt időben kellene fogalmazni: a jövőben is gyakran fogunk elmélkedni azon, mit, mit miért mondott, hogyan gondolt Róma püspöke, mit kell tennünk, változtatnunk.

A pápai vizitáció előtti időkben betegségről, távolmaradásáról, állítólagos poli-

tikai ellenérzéseiről szóltak a hírek, sőt, egyes médiumok a szókimondó pápától egyenesen politikai beolvasást, kioktatást jövendöltek. Ezzel szemben a 84 éves egyházfő a valóságban szemlátomást előzékenyen, koncentráltan figyelt tárgyalópartnereire, békés, irgalmas és atyai szívű intelmeket osztott a püspöki karnak és a híveknek, beszédében magyar szívet melengető gesztusokat gyakorolt, és jó kedéllyel, személyes szemkontaktusokat is keresve osztogatta az áldást a híveknek. Úgy érzem, szinte mindenkit meglepett azzal, hogy mit adott, és azzal is, hogy mit nem. Ezt körülbelül olyanfajta szent szuverenitással vagy makacs kiszámíthatatlansággal tette, mint ahogy a bölcs számára tudvalevő, hogy Isten olykor próbára tevő, leckéztető, de mé-

lyen irgalmas, szeretetteljes logikáját, ill. a kereszten való önátadás és a kegyelem világát átlátni, megérteni csupán emberi (vagy netán őszövétségi) gondolkodással nem lehet. Jézus Krisztus személyében, Lelkében válhat minden világossá; vagy, a kongresszus mottójával szólva: „minden forrásunk Belőle fakad”, mivel Ő egyedüli mestere és megvalósítója Isten gondolatainak, alázatos szeretetének. Ezért Ferenc pápa a szentmisében ki is emelte: az élő Eucharisztának, Jézus Krisztusnak, ne csupán csodálói, hanem követői legyünk!

És bizony, a modern egyházkép számára előkerült a hídszerep képe, a párbeszéd feladatának felvillantása, és hogy kell a hagyomány, de abból a jövőbe való tekintésre, annak megtervezésére és építé-

sére kell az erőt összpontosítani. Teljesen egyetértek: az egyháznak Magyarországon is meg kell újulnia az Evangélium hirdetésében és új régi-új formáinak megélésében.

Szeretem a mindig fiatal Istent és útjait, mert azok valóban mindig kifürkészhetetlenek, és üdítően frissek tudnak lenni! Végül buzdított arra is a Szentatya, hogy vonjuk be a világi híveket mind jobban, akiknek az élete nem rejtvény, mint a Rubik-kocka (sic!), hanem kegyelmi ajándék. Isten mindannyiunktól újra és újra választ vár, de nem az előre megírt, hanem az életünk döntéseiben tettekkkel adott választ.

Megerősítő nap volt!

Köszönjük, Ferenc pápa,

Grazie, Papa Francesco!

Boldogunk, Sándor István nyomában B. Varga Judit

Yes, we can!

Ki a boldog? Aki meglátta Istent. Sándor Istvánról nemcsak hisszük, hanem tudjuk, hogy a mennyben Istennél van. Földi életével kiérdemelte, hogy eljusson az üdvösségre. Élete megmutatja számunkra azt az utat, amely a mennyországba vezet.

Tudjuk, hogy az élet sokszor próbára tette őt: fiúként, amikor az apai beleegyezést a szerzetességhez csak nehezen, harmadszorra kapta meg, katonaként, amikor megtapasztalta az életveszélyt, a társai istentelen viselkedését, szaléziként, amikor döntenie kellett, távozik, megy külföldre vagy marad, Kiss Istvánként, amikor tisztában volt vele, hogy megfigyelik, jelentenek róla, gyanúsítottként, amikor verték, a testébe és a lelkébe tapostak és halálra ítéltként, amikor hónapokon át várta a kegyelmet, majd az időpontot és az utolsó órát. Volt része szegénységben, sírásban. Sokszor nélkülözött és üldözést szenvedett. Mégis a szelídség, a tisztaszívűség, az igazság és a békesség irányította. Merte és tudta Istenre bízni mindennapjait! Olyan ember, aki hozzánk hasonlóan megtapasztalta saját gyengeségét, kicsinységét, de Isten kegyelmével önmaga fölé tudott nőni. Nem szentként született, de szentté alakította életét az egyik legnehezebb történelmi időben. Lelki felemelkedése példa számunkra, hogy ne féljünk életünket egészen odaadni Neki. A fiatalon, betegségben meghalt Kis Szent Teréz ezt mondta földi élete befejezése előtt: „Én nem meghalok, az életbe megyek be.” Van ennél bátorítóbb példa? Ő is, a mi szalézi boldogunk is végső közösségben van Istennel, nincsenek elvarratlan szálai, nem maradt kint, egyedül. Ha kapnánk egy SMS-t, „Ma este érkezem. Jézus”, tényleg várnánk a vele való találkozást? Ho-

gyan reagálnánk? Tudnánk Sándor István imádságos lelkületével elfogadni vagy Kis Szent Teréz derűjével örülni?

Sándor István cselekedetei bizonyítják, hogy az életszentség nem rendkívüli dolgok megtételét jelenti. Nem is az ember számára lehetetlen hősiességet. Az életszentség a hétköznapi életben való helytállás. Ott élni *becsületesen és jó keresztény módjára*, ahová Isten rendelt minket, ahogy Don Bosco is tanította. Azt végezni, amit megkeresztelt létünk megkíván otthon a családban, diákként az iskolában, dolgozóként a munkahelyen, és barátként, felebarátként mindenhol. Boldog Sándor István megmutatta, hogy el lehet jutni a mennyországba. Megértjük ezt? Azt, hogy Jézus elhozta azt az országot, ahol a szegények ujjonghatnak, az éhezők jóllakhatnak, a sírók pedig vigasztalást találnak. Ez az ország már itt a földön elkezdődik, elkezdődhet. Ha az ókori Keleten egy jó király trónra lépett, akkor az ókori Kelet szegényei ujjongtak. Ha jót teszünk a szegénnyel, ha igazságosabb világot hozunk létre magunk körül, ha észreveszük egymást még akkor is, *ha hazudozva minden rosszat ránk fognak Őmiatta*, ahogy Sándor Istvánra is, akkor egyre többen ujjonghatnak.

A maszk mögötti szeretet

Minden évben izgalommal és örömmel készülök a karácsonyra, a vidám családi együttlétekre. Gondolatban egyre többet foglalkozom azzal, hogy mivel okozhatnék örömet családjunk gyermek és felnőtt tagjainak. Tavaly, amikor még nem volt védőoltás, csak kisebb körben találkoztunk. Idén már tervezzük a nagyobb számú összejövetelt, de a pár hónapostól a hatvanegynéhány évesig igen változatos a családjunk korösszetétele. Ettől függetlenül mindenkit védünk kell. Most lehet, hogy ez egy „maszkos karácsony” lesz, és arra kell felkészülnünk – nem az ajándékok nagyságával, mennyiségével –, hogy a közös ima és éneklésen kívül mindenki felé ki tudjuk fejezni a szeretetünket, érdeklődésünket. Ezeken töprengve idéződt fel bennem egy friss élményem, tapasztalatom.

E tanév első félévének néhány hétvégéjén egy vidéki egyetemünk karának szervezésében tartok pedagógus továbbképzéseket. Nyolc-kilenc órát maszkban töltünk, és a résztvevők között van olyan, akinek az arcát még 30 óra után sem ismerem. Először tartottam ettől a helyzettől, mert a kiscsoportos feladatmegoldásokra nehéz úgy reagálnom, hogy nem látom a teljes mimikát, az arcjátékot. Különösen kényes ez a helyzet akkor, ha olyan témákról van szó, mint a beilleszkedés- és magatartászavar. Azonban rövid időn belül azt tapasztaltam, hogy már nem is zavar, mert egy olyan helyzetet kell kezelnem, mintha csak szelektíven látnék – az arc kivételével a teljes embert –, és a többi érzékszervemet is bekapcsolhatom. Már így is jól érzékelem egy-egy eset feldolgozása, vélemények megfogalmazása közben mind a szeretetelti elfogadó, mind a problémáktól való félelemmel teli elutasító magatartást. Tekintetük, hangerejük, hangszínük, hanglejtésük, testtartásuk, gesztusaik és a megfogalmazás módja is mind-mind segítenek abban, hogy megismerjem érzelmeiket.

A fiatalabb gyermekek számára az érzelmeink kifejezésének e sokféle csatornája még nehezebben értelmezhető. Ugyanakkor a felénk forduló érdeklődés, közös étkezés maszknélkülisége, a jó hangulatú beszélgetés, amibe egy-egy kérdéssel „emlékszel/ emlékeztek arra, amikor...?” mindenkit be tudunk kapcsolni és a fiatalabbak érdeklődését is fent tudjuk tartani, ami segít a családiasság légkörének megteremtésében is. A vidám csomagbontogatások, a közös játék és a sztorizgatások nemcsak a családtagok örömteli együttlétét, felszabadult szeretetétérzetét segítik fenntartani, hanem a családba először ellátogató udvarlók, barátnők feszélyezettségét is oldja, ők is könnyebben tudnak bekapcsolódni, alkalmazkodni egy új környezetbe, szokásrendbe, ünneplésbe. Ez a karácsonyi együttlét mindannyiunktól, de főleg a felnőttektől tudatosabb előkészületeket igényel. Nem a már napokkal azelőtt éjjel-nappal csak a konyhában töltött órákra vagy a plázákban kétségbeesve ajándékot kereső időkre gondolok, hanem a lelkeket megkönnyítő szentgyónásra, azokra a telefonhívásokra, találkozásokra, amelyeket már rég meg kellett volna tennünk. Mindezek nemcsak minket, felnőtteket

segítenek a szeretettöltődésben, hanem gyermekeinket, tanítványainkat, a szalézi munkatársi tevékenységünkben ránk bízottakat. Ez utóbbi minőségeinkben az ünnepet megelőzően nemcsak a karácsony lényegéről kell beszélgetni, hanem érdemes több, a korosztályuknak megfelelő és a ma világában játszódó történetet mondani, ami motivál és segíti őket a szentgyónásra való felkészülésben, a felszabadultabb karácsonyi készülődésben, lelki töltekezésben. Ebbe egy-egy alkalommal a szülőket is be lehet vonni, ami őket is segítheti nemcsak azzal, hogy megismerik és beépíthetik mások általuk is elfogadható szokásait, gyakorlatát a saját ünnepükbe, hanem az ő esetleges történeteikkel a gyermek-szülő kapcsolatot is erősíthetik. Lehetőség adva arra, hogy büszkéik legyenek a szüleikre, illetve a szülő számára is, hogy valami újban rácsodálkozzék a gyermekére. Így nemcsak a már hagyományosnak mondható közös adventi koszorúkészítés ad tartalmat az oratóriumoknak, osztálykarácsonyra és a családban való felkészüléseknek, hanem könnyebben meg is teremthetjük a családiasság légkörét. Ezen tartalmakkal, a szeretetelti odafigyeléssel mi is csak nyerhetünk. Nemcsak azért, mert közben mi is töltekezhetünk, hanem azért is, mert még közelebb kerülhetünk Don Bosco lelkületéhez, szeretett munkatársaihoz. Don Bosco arra figyelmeztet minket a Római levélben (1884. május 10.), hogy fáradhatatlanul törekedjünk a megújulásra, a könnyebb, a kevesebb energiát igénylő sztereotípiák kerülésére, igyekezzünk a gyermekekhez, fiatalokhoz úgy alkalmazkodni, hogy az ő igényeiket is szem előtt tartva velük együtt töltsük nemcsak az oratóriumot, hanem szülőkként, családtagokként a mi felelősségünket is megkövetelő családi karácsonyt.

Fáradtságra való hivatkozással, ha mind a felkészülés, mind az ünneplés tartalmi együttlétének szükségességét bagatellizáljuk, akkor a gyermekek, fiatalok számára sem lesz fontos az ünnepi készülődés, az ünnep. Don Bosco erre is felhívja figyelmünket: „– Mivel hát elhanyagolják a keveset, elvesztik a többit. Ez a több pedig az ő fáradalmaik lennének. Szeressék azt, ami a fiúknak tetszik, akkor a fiúk is szeretik majd azt, ami az előjáróknak tetszik.” (Fascie, 1991., 69.)

Felhasznált irodalom

Fascie Bertalan (1991): Don Bosco nevelési módszeréről. Források és magyarázatok. (Kiadó nincs feltüntetve)

Ferenc pápa látogatása a kassai Luník IX romatelepen

Szeptember 14-én, kedden délután négy órakor Ferenc pápa fölkereste a kassai külvárosban található Luník IX elnevezésű romatelepet, ahol mintegy 5000 cigány él mélyszegénységben. A szalézi lelkipásztori misszió munkáját dicsérve megerősítette: le kell küzdeni az előítéleteket, tovább kell lépni a múlt sebein, tisztességes munkával megkeresni a mindennapi kenyeret.

„Francesco, Isten hozott nálunk!” Ezzel az olasz nyelvű színes felirattal várták a gyerekek a pápát, a kopott szürke, dűledező emeletes házak előtt, amelyet otthonuknak tudnak. Cigány zene és dörgő taps fogadta a Szentatyát, az ablakokból kihajoló emberek boldogan ünnepelték az illusztris vendéget, aki megtisztelte őket látogatásával. Egy fehér emelvényt állítottak föl a füves területen, ahol a pápa a beilleszkedést nevezte meg a békés együttélés egyetlen lehetséges útjának. Az ítékezés, az előítéletek, a gettóba zárás semmit nem old meg.

Megszépült a telep a pápa érkezésére

A kirekesztés előbb-utóbb felszítja a haragot – figyelmeztetett. Még soha egyetlen állami méltóság nem tette be a lábát a telepre, most pedig a pápa érkezésével meglevenedett a környék, fehérre festették az épületeket, virágokat pingáltak rájuk, megtisztították az utakat. A Szentatyát mosolyogva üdvözölte a több száz integető gyermeket. Bešenyei Péter atya

köszöntötte a pápát, aki a kassai szalézi közösség tagja, a roma-cigány pasztorációs központ igazgatója és a szlovák püspöki konferencia roma-cigány szolgálatának titkára.

Az Egyház a ti otthonotok!

Két roma házaspár tanúságtételét hallgatta meg a pápa, akire nagy hatást tett család-szeretetük, az elszenvedett előítéletek, a kirekesztés és a mélyszegénység mindennapos gondjai. „Ti otthon vagytok az Egyházban, senki ne tartson benneteket távol az Egyháztól! – buzdította őket. Az Egyházban mindenkinek helye van, egymás testvérei vagyunk, Isten azt akarja, hogy az egész emberiség egy egyetlen család legyen. Még a keresztényeknek sem könnyű túllépni az előítéleteken – állapította meg a Szentatyát. Ehhez meg

kell ismerni a másik embert, nem szabad ítélni, ahogyan arra Jézus tanított minket. A romák túl sokszor szenvedtek az előítéletektől, a megfélemezéstől, a rágalmazó gesztusoktól. Mindez emberileg csak szegényebbé tett minket. Ahhoz, hogy visszaszerezzék méltóságukat, párbeszédet kell indítani, kilépni az elszigeteltségből, és a beilleszkedést választani. Ehhez pedig tanulni kell, munkát vállalni, ahogyan azt Nikola és René tették. Idővel a türelem, a kitartás, a lelkipásztori munka meghozza gyümölcsét” – biztatott Ferenc pápa.

A jövő a gyermekeké

Az integráció szerves folyamat, ami lassan megy végbe, a kölcsönös megismeréssel kezdődik, aztán türelemmel halad előre. A jövő pedig a gyermekeké: rájuk kell figyelni, nem szabad hagyni, hogy az álmaik a mi korlátainkon kettőtörjenek. Ők együtt akarnak növekedni a többiekkel, akadályok és kizárás nélkül. Integrált és szabad életet érdemelnek, ehhez pedig előrelátó döntésekre van szükség, melyek nem az azonnali tetszést keresik, hanem mindenki jövőjét tartják szem előtt.

A szaléziak munkája

Ferenc pápa elismeréssel szólt a szalézi misszióról, melyet 2008 óta folytatnak a kassai külvárosi romatelepen. Nehéz munka ez, ami nemcsak fáradtságos, de olykor meg nem értésbe és hálátlanságba ütközik még az Egyházon belül is. Tartsanak ki a peremre szorultak mellett, legyenek azok romák, menekültek vagy bebörtönzöttek. Bešenyei Péter atya munkáját méltatva kiemelte, hogy az nem szociális ellátás, hanem személyes törődés. „Ne féljete a kirekesztett embereknek segíteni! Észre fogjátok venni, hogy Jézuson segítetek. Ő ott vár rátok, ahol az esendőség és nem a kényelem, a szolgálat és nem a hatalom, a megtestesülés és nem a tetszés fogad. Igen, ott van Jézus. Lépjete túl a félelmeken, a múlt sebein, és bizalommal, lépésről lépésre haladjatok előre: becsületes munkával keresséte meg a mindennapi betevő kenyeret, kölcsönösen bízzatok egymásban!” – köszönt el Ferenc pápa az öt élnző több ezer cigánytól, akik a kassai külváros Luník IX romatelepén élnek.

www.vaticannews.va

Don Bosco Szakképző Iskola

Kollégiumi évnnyitó – A kazincbarcikai Don Bosco Szakképző Iskola Kollégiumában néhány éve hagyomány, hogy az évnnyitón, a szentmise után, amelyet Kirner Zoltán atya, nevelési igazgatóhelyettes és Kővári László atya, iskolalelkész mutatott be, egy kis színdarabbal kedveskednek a lakók az őket megtisztelő vendégeiknek. Idén, október 7-én is így történt.

Az alkalmi előadáson elsősorban azok a tanulók szerepelnek, akik először kerülnek a kollégiumba. A cél az, hogy rögtön sikerélmény érje a kezdő diákokat, valamint azok a tanárok is a „jó” oldalukról ismerjék meg őket, akik nem tanítják. A darab témája hitéleti volt, amiben az új kolléga, Gál Olivér is szerepet kapott, és egy kis humort is belecsempészték a fiúk. Természetesen a régebbi diákok is felléptek, ezúttal közösen elmondták Ady Endre: *Az Úr érkezése* című versét. Lélekmenetítő érzés volt Farkas Attila tanár úr saját kísérettel előadott két dala is. A közönség idén rekord számú volt, a kápolnát, hála Istennek, teljesen megtöltötték a tanárok, barátok és barátnők. Az estét jó hangulatú pizzázás zárta, amihez Robi atya riportjai is hozzájárultak.

Tóth Tamás

Beindult a „Jogger Program” – Kazincbarcikán a Don Bosco Szakképző Iskolában már folynak a Jogger Program jelenléti foglalkozásai azok számára, akiket érdekel a jog és szívesen megismerkednének vele egy kicsit közelebbről. A JOGGER-t azért találták ki és hozták létre, hogy bemutassák a középiskolások-

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Állami kitüntetésben részesült a Szalézi Intézmény Fenntartó pedagógiai igazgatója és gazdasági vezetője

Áder János köztársasági elnök a magyarországi szalézi iskolák jogi és pedagógiai munkájának megalapozásában, valamint a XXI. századi modern egyházi szakképzés magyarországi megvalósításában vállalt szerepe, továbbá a halmozottan hátrányos helyzetű fiatalokért végzett több évtizedes munkája elismeréseként a Magyar Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata kitüntetését adományozta Koblenz Attilának, a Szalézi Intézmény Fenntartó pedagógiai igazgatójának és a Don Bosco Keresztény Pedagógiai Szakkollégium vezetőjének.

A Magyar Bronz Érdemkereszt polgári tagozata kitüntetésben részesült Némethi Sándorné, a Szalézi Intézmény Fenntartó gazdasági vezetője, a szalézi rendtartomány és a szalézi iskolák eredményes pénzügyi gazdálkodása érdekében végzett munkája elismeréseként.

A kitüntetéseket 2021. augusztus 27-én adta át ünnepélyes keretek között dr. Varga Judit igazságügyi miniszter. A kitüntetetteknek szívből gratulálunk!

Évnnyitó ünnepség a kazincbarcikai szalézi kollégiumban

nak a jogot, hogy felismerjék annak mindennapi jelenlétét az életükben és a jogot barátukká téve használni is tudják azt. A program megálmodói dr. Fülöp Tamás és Révész Zsuzsa. Kezdeményezésük társadalmi felelősségvállalásuk iránti elkötelezettségükből fakad, a program igénybevétele ezért teljes mértékben díjmentes. A közreműködő ügyvédek munkájukat a programban „pro bono” végzik. Hisznek abban, hogy a tudásukból valamit a fiatalokkal megosztani nem csak közös érdek, hanem kötelességük is.

De hogy került a Jogger a kazincbarcikai Don Boscóba? Ez egy hosszú történet... A Tedd képessé projekt kapcsán kapcsolatba kerültek a TESCO Akadémia vezetőségével, akik a cég összes felnőttkép-

zését végzik, a JOGGER.hu csapata pedig felkereste a TESCO Akadémiát és felajánlották a szolgálataikat nekik, illetve érdeklődtek, hogy szerintük ezt a képzést milyen középiskolákban volna jó megtartani.

A program ötlete onnan jött, hogy a programot vezető jogász látta, hogy a középiskolás gyermeke állampolgári ismeretek órán mennyire szenved a jogi résszel, és kitalált egy olyan előadás sorozatot, amelyben a diákok számára érthető nyelven, érdekesen oszt meg polgári-, büntető- és államigazgatási joggal kapcsolatos információkat: mire figyelj majd egy lakásbérleti szerződésnél, hogyan tölts ki egy segélykérelmet, mikor kell ügyvéd stb. A program tényleg ütős, a TESCO Akadémiásoknak is tetszett és ők ajánlották, hogy hozzánk jöjjenek el Barcikára, mert ott aztán tényleg óriási szükség van rá.

Nagyon nagy tanulság, hogy egy jó kapcsolat kialakítása mennyi sok pozitívumot tud hozni, a TESCO Akadémiásokkal való barátkozásnak micsoda gyümölcsei lettek és szerintem messze még a vége...

Puskás Balázs

A Karitás évforduló ünnepének házigazdái voltunk – 2021-ben, az immár 10 éve szalézi lelkipásztori ellátásban lévő kazincbarcikai Katolikus Plébánia karitászcsoportja 25 éves évfordulóját ünnepli. Ennek kapcsán Ternyák Csaba, egri érsek atya elfogadta a szaléziak felajánlását, hogy az Egri Főegyházmegyei Karitás 30 éves, a magyar Katolikus Karitás 90. évfordulóját a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpontban ünnepeljék meg, mivel az egri bazilika felújítás alatt

A Jogger Program sok érdeklődőt vonz Kazincbarcikán

Idén Kazincbarcikán tartották az Egri Karitás évfordulós ünnepét

áll. Árvai Ferenc, főegyházmegyei karitásigazgató, Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök, Tran Si Nghi Ferenc, a kazincbarcikai szalézi plébános és a Ka-

ritász csoport vezetője, valamint a helyi szalézi rendházigazgató, Ábrahám Béla atya összefogtak a méltó vendéglátás megszervezése érdekében. Így hatalmas összmunka kezdődött meg: az Egri Főegyházmegyei Karitás munkatársai, a kazincbarcikai Karitás munkatársak (közülük hárman Caritas Hungarica díjasok), a helyi szalézi intézmények énekharai (plébánia, Szalézi Szent Ferenc Gimnázium, Don Bosco Iskola) példászerűen gördülékeny, családi hangulatú rendezvénynek adtak otthont. A többhónapos, szóban való egyeztetés, majd három hetes intenzív készülődés meghozta a gyümölcsét. Az érsek atya a szentmise utáni előadása során utalt arra, hogy a Jelenések könyvének „Letöröl szemükről minden könnyet” mondata vonatkozhat minden Karitás munkatárs tevékenységére, amikor szeretetből megteszik azt, amit az Úr kér tőlük. Ezen a felemelő ünnepen a

Rózsafüzér találkozó

Októberben már hagyomány, hogy a kazincbarcikai plébánia és a hozzá tartozó filiák egy hétvégén találkoznak és együtt köszöntik égi édesanyánkat. Idén október 9-én, szombaton a kazincbarcikai Szent Család-templomban tartottuk a találkozót, amelyre mintegy 70–80 fő jött el Bánhorvátiból, Dédestapolcsányból, Sajógalgócra, Sajókázáról, Kazincbarcikáról.

Begov Ferencné Katalin SC

kazincbarcikai „mosolygó piros mellényes” karitászok örömmel szolgáltak a meghívott méltóságok mellett a közel 400 karitászos vendégnek, akik hétköznapijaikon hasonló lendülettel végzik szeretetszolgálatukat a főegyházmegye legkülönbözőbb pontjain, valamint Szlovákiában.

ÓBUDA

Kirándulás Visegrádra – Október 9-én a szaléziak és az animátorok kirándulást szerveztek az érdeklődő gyerekeknek Visegrádra. A programon mintegy 40 gyerek, illetve kísérő vett részt. Egy igazi vidám társaság!

Reggel 8.15-kor találkoztunk az óbudai szaléziaknál, onnan villamossal és metróval mentünk a távolsági buszhoz. A Volán járat egy-kettőre elvitt minket az úticélunkhoz, ahonnan gyalog vágtunk neki a hegyeknek. A nagy izgalomban mindenki megéhezett, ezért egy réten megálltunk uzsonnázni. Ezután a csapat újult erővel vágott neki a túrának. Első úti célunk a visegrádi bobpálya volt. Itt hosszabban időztünk, mert a gyerekek annyira élvezték a száguldozást a pályán, hogy még bónusz csúszást is kaptak. Tekintettel arra, hogy elment az idő,

Óbudai kirándulás Visegrádra

a pályánál ejtettük meg az ebédet is. Miután tovább mentünk, egy kilátó melletti réten a „kínai-háború” nevezetű játékot játszottunk. A játék, melynek célja az ellenfél zászlójának megszerzése, nagy sikert aratott a gyerek között.

Mivel már későre járt, a visegrádi várat csak kívülről néztük meg és elindultunk visszafelé. Öt óra tájban, megfáradva, de csodás élményekkel értünk haza.

Bärnkopf Esztó

Játéknapi Balajton – Az óbudai animátorok egy lelkes kis csoportjával október 15-én, pénteken késő este érkezünk meg a kazincbarcikai szalézi rendházba, hogy másnap Balajton egy játéknapi rendezést szervezzünk a helyi gyerekeknek. Szállásunkról húsz percig tartott az út, a kisbuszból nézve első ránézésre kihaltnak tűnt a nagyjából ötszáz lakosú zsákfalva a friss őszi reggelen. Aztán ahogy mentünk egy kört, a szaléziak már meg tudtak szólítani néhány biciklijük mellett ácsorgó gyereket, hogy csatlakozzanak majd a programhoz, ha van kedvük. Első utunk a Jelenlét Pont házához vezetett, ahol az ottani munkatársak fogadtak minket. A *Felzárkózó települések* program a leghátrányosabb helyzetű települések felzárkóztatására indult. Lényege, hogy ezekben a falvakban állandó jelenléttel igyekeznek személyre szabottan segíteni a helyieknek. Balajton a Don Bosco Szaléziakra bízott Jelenlét Ponton szerveznek tanfolyamokat a felnőtteknek, programokat a gyerekeknek. A játéknapi nyújtott segítségük nem csak logisztikailag volt jelentős, de a gyerekek bizalmának megnyerésében is sokat számított. Játéknapi helyszíne egy általános iskolából kápolnává alakított épület volt, amelynek tágas kertjét hamar birtokba vettük. Megszólt a zene, az asztalokra gyöngyök, fonalak, színes lapok, ceruzák és társasok kerültek, a fűvön pedig szinte rögtön elindult a foci. A gyerekek folyamatosan érkeztek, terjedt a faluban a hír, és mindenki talált valamit, amivel szívesen foglalkozott. Ebéd előtt kókuszgolyót készítettünk, aztán a kápolnában gyűltünk össze egy rövid imára. Az egyik helyi fiú közreműködésével a gyerekek megnéz-

Animátorképzők képzése

Szeptemberben új képzést indítottunk animátoroknak, melynek célja konkrét, gyakorlati módszertani segítséget nyújtani az animátorképzések tartásához. A képzésen részt vevő, az oratóriumvezetőjük által ajánlott animátorok később becsatlakozhatnak a helyi animátorképzések tartásába, ezzel is elősegítve a szaléziak és önkéntesek közötti kommunikációt, az animátorgenerációk áthidalását. Az animátorképzők képzése az Egyesület újonnan megjelent *Valdocco – Útavaló a szalézi animátorsághoz* c. füzeté alapján 8 témakörre épül, illetve teret kapnak minden alkalommal különféle szalézi témák és lelki témák is. A Szalim stábon és felkért szaléziakon túl olyan idősebb animátorok is részt vesznek az alkalom tartásában, akiknek már van tapasztalatuk az animátorképzés vezetésében.

A képzésen idén 20–25 fiatal vesz részt. Az első találkozást szeptemberben tartottuk, ahol a közösségről, csapatépítésről, az októberi alkalommal pedig az önismeretről és az egyén csoportban elfoglalt szerepéről volt szó.

Markolt-Rózsa Réka

hették Don Bosco és Garelli Bertalan találkozásának történetét. Majd meghallgattuk Áron testvér gondolatait arról, hogy mindenki jó valamiben. Természetesen a gitárt sem hagytuk otthon, az abszolút slágerek azok az énekek voltak, ahol lehetett tapsolni. A Jelenlét Pont munkatársai a helyi édesanyákkal finom ételekkel is készültek nekünk. Ebéd után a kápolna előtti utcán mindenki bizonyíthatta erejét és rátermettségét a kisbusztoló versenyen. Ezután pedig három korosztály szerinti csoportban körtúrára indultunk a faluban, hogy kicsit mi is megismerjük az ő világukat. Ha minden tervezett játékot nem is tudtunk megvalósítani, de ez a séta lehetőséget adott a személyes beszélgetésekre és sok-sok nevetésre. A körút után még folyt egy ideig a játék, a kézműveskedés, a foci; végül imával és énekkel zártuk a napot.

Még ha tudjuk is, hogy egyetlen nappal nem tudunk életet megváltoztatni, számunkra mégis hatalmas élmény marad a gyerekek nyitottsága, lelkesedése, történeteik. Reméljük, hogy számukra is szép és értéket hordozó emlék lesz ez a közösen eltöltött nap. Köszönjük a szeretetteljes fogadtatást, valamint a kazincbarcikai szalézi közösség vendégszeretétét.

Guczogi Annamária

Animátorok lelki félnapja – Minden-szentek ünnepén összegyűltek az óbudai animátorok és kisanimátorok, hogy egy lelki félnap keretében „Jézus közösségéről” elmélkedjenek. Áttekintettük az apostolok történetét a meghívásuktól kezdve egészen Jézus közelebbi követéséig, addig, amíg Jézus az ő barátainak nevezi őket. Több év telik el a „meghívás” és a „baráttá válás” között. Az apostolok sem azonnal szentként

Játéknapi Balajton az óbudai animátorokkal

Óbuda – Animátorok lelki félnapja

kezdtek az életüket, előfordult az is, hogy összevesztek: melyikük a nagyobb? Ami fontos viszont, hogy ezek az évek alatt, Jézus mellett az apostolok folyamatosan formálódnak, fejlődnek, közelednek Jézushoz szívben, gondolkodásban és élet-

stílusban.

Arról elméltünk tehát együtt, hogy miként válhat az animátor közösség is Jézus közösségévé. Ebben segített a kiscsoportos megosztás utáni interaktív félóra is, ahol a fiatalok saját közösségükért is tudtak imádkozni, illetve elmélkedni róla.

A lelki félnap része volt, hogy a fiatalok az élő Krisztussal találkozhattak az Eucharishtiában és a szentgyónásban, amikor egy közösségként vettek részt a szentségimádáson és a záró szentmisén, utóbbin a hívekkel és a családtagokkal együtt.

Tóth Domonkos SDB

A zene világnapja a Péter-Pál Óvodában

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda
A zene világnapja a Péter Pál Óvodában – A zene megismerése közelebb viszi az embereket egymáshoz, ezért emlékezett meg óvodánk is rendezvényével a zene világnapjáról.

Óvodánk összes gyermeke összegyűlt a tornateremben, hogy meghallgathassák az óvónők által összeállított műsort. Vetítettünk a gyermekeknek különböző hangszerekről képeket, szinte kivétel nélkül felismerték az összeset. Különböző zenei stílusokból állítottunk össze egy hangszeres csokrot. Megtekinthettek az apróságok közelről egy csellót, amin Dóri néni az állatok hangját utánozta. Majd cselló kísérettel elénekeltük közösen a *Zsipp zsipp* kezdetű gyermekdalt. Ezután Éva néni az alt furulyát mutatta be, majd játszott rajta egy magyar népdalt. Én a zongorát mutattam be, amin eljátszottam egy Bach művet. Az óvónők közösen elénekelték, elbábozták az *Én elmentem a vásárba* kezdetű éneket, melyet az új kézbábok szerepeltetésével tettek még élvezetesebbé. A nagy sikerre való tekintettel eljátszottuk még egyszer, de másodjára már a gyerekek is énekeltek velünk együtt. Öröm volt látni a sok csillogó szempárt, és hallgatni a gyerekek és a felnőttek közös, vidám énekét!

Bihari Nóra

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

Őszi hónapjaink – Izgalmas, tartalmas és sűrű őszi heteken vagyunk túl, hiszen amellett, hogy a rendkívül sikeres beiratkozási kampányunknak köszönhetően közel 550 első évfolyamos tanuló kezdte meg tanulmányait a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban, rengeteg program, kirándulás és kiállítás színesítette meg a mindennapokat.

Az új diákokat a már hagyományosnak mondható Gólyanapon „avattuk be” az iskolai életbe, különböző helyszíneken ötletes játékokkal, vetélkedőkkel, fejtrőkkkel várták őket másodéveseink. Nevetéssel, izgatott suttogásokkal és zenével teltek meg a termek, mindenki nagyon jól érezte magát. A pontgyűjtő versenyt a

SZÁMALK-Szalézi gólyanap, világkiállítás és workshop

divattervező és a fotográfus osztály nyerte, a megérdemelt nyereményeiket – két csodaszép tortát – jóízűen fogyasztották el közösen.

Szakmai kirándulásokból sem volt hiány, felsorolni is nehéz azt a rengeteg helyet, ahol tanulóink jártak: a Pannónia Nyomdában Vinkovics Ernő termelési igazgató vezette körbe grafikus diákjainkat, bemutatva nekik az offset- és digitális nyomtatás rejtjelmeit. Fotográfus tanulóink az Art Market, Art Photo Budapest rendezvényén jártak, ahol átfogó képet kaptak a hazai, kortárs képző és fotóművészet

sokszínűségéről. Iskolánk pedagógiai munkatárs, közművelődési munkatárs és idegenvezető tanuló pedig ellátogattak az *Egy a természettel* világkiállításra, ahol legnagyobb sikere a *Hal, Víz és Ember* tematikájú kiállítási résznek volt, a monumentális méretű akváriumban úszkáló 2000 hal látványa mindenkinek maradandó élményt okozott.

De nem csak mások munkájában és művészetében gyönyörködhattunk, hanem diákjaink is bemutatták tehetségüket: a Női vonal X. Kiállításon kollégáink, tanítványaink és volt tanítványaink alkotásai is szerepeltek. A Design Week egyik eseményeként pedig a Deák17 Galériában tartottunk kiállítást a grafikus, festő, mozgókép- és animációkészítő, fotográfus, kiadványszerkesztő és dekoratőr szakos diákok legszínvonalasabb munkáiból. Ugyanezen programsorozat keretében különböző témájú workshopokon és nyitott tanórákon vehettek részt az érdeklődők, ahol többek között a fametszés művészetébe vezette be a jelenlévőket Wakabayashi Fumio mester.

A művészeti értékek bemutatása mellett iskolánk másik fontos célkitűzése, hogy az informatika és tudományok tekintetében ledöntsük végre azt a sztereotípiát, mely szerint ezeken a szakterületeken csak a férfiak érnek el sikereket. Ennek a vállalásnak egyik fontos elemeként a WITSEC (Women in IT Security) szakmai szervezettel közös szervezésben online konferencia keretében hallgathattak meg motiváló előadásokat és ismerhettek meg követendő életpálya modelleket az érdeklődők.

A legfontosabb továbbra is, hogy iskolánk alapvető értékrendjét, a szalézi értékrendet is közvetítsük, ezért a Mérnök utcai iskolaépületben nagy örömmel várjuk társintézményeink képviselőit az éves **Szalézi Pedagógiai Konferencián**, ahol a családiasság jegyében, az „egy csepp méz” gondolatának mentén gyűlhetünk ismét össze.

Révész Angéla

ÚJPEST – CLARISSEUM

Clarisseumi zárandoklat – Október 2-án, az Őrangyalok ünnepén egy közösségi zárandoklatra indultunk Öskü Árpád-kori kerektemplomába.

A Szent Kereszt tisztelete volt indulásunk motivációja és természetesen Péli-földszentkereszt is felmerült, de idén emellett a templom mellett döntöttünk.

Clarisseumi zárandoklat Ösküre

Itt ugyan a falu plébániatemploma van a Szent Kereszt tiszteletére szentelve, a Kerektemplom viszont Keresztelő Szent János védelmének örvendő. A szép időjárás, a méltó fogadtatás, és a táj szépsége, tisztasága is hozzájárult ahhoz, hogy mind a 47 zarándok szépen ünnepelhesse meg ennek a napnak közös szentmiséjét. Utána a domb mellett csobogó – de mégis bővizű – patak partján fogyasztottuk el batyus ebédünket, és élvezték a kellemes hideg vizet néhányan, akik belemerészkedtek a medrébe.

Ezt követte a várpalotai Thury vár megtekintése, ahol a „Várkapitány” is segítségünkre volt. Jó kommunikációs készségével szóval tartotta a gyerekeket is, és ébren tartotta mindannyiunk figyelmét. Az egy órás vezetés után egy puskalövéssel búcsúzott, majd szabad programot indítottunk – amelynek keretében kisfilm, templomlátogatás, cukrászda is helyet kapott. Zarándoklatunk (úgy gondolom) valóban hozott lelki felüdülést, töltekezést, és a közösség tagjai is jobban megismerhették egymást.

P. Márkus Zoltán SDB

NYERGESÚJFALU

Őszi játéknapp – November 6-án reggel a gyermekek korán megérkeztek szüleikkel, majd a regisztráció után vidáman keresték az ismerős animátorokat és barátait. A kezdés során a résztvevők egy rövid színdarabot láthattak, amelyben egy fiatal lány a nagymamája régi történetét hallgatja kíváncsian. A történet szerint a nagymama fiatal korában megismerkedett a szaléziakkal, a családjá boldogan élt, azonban egy költözés miatt minden megváltozott. A régen kapott gitár megtalálása azonban ismét felelevenítette a régi emlékeket, érzéseket, és az Istenbe vetett hitet. A fiatal lány szerze-

Megáldották a nyergesújfalui templom felújított oltárát

Szeptember 26-án, a templom búcsúján az ünnepi szentmise keretében Cserháti Ferenc püspök atya megáldotta a nyergesújfalui templom felújított oltárát. Nagy örömmel fogadták a hívek a felújított oltárt, hiszen egy régóta dédelgetett álom vált ezzel valóra. A kivitelezést Szabó József restaurátor végezte, a felújítás költsége 3,5 millió forint, amit az egyházközség összefogásával teremtetek elő.

tesekkel találkozott, akikről kiderült, hogy szaléziak, s ők segítettek a családnak, hogy ismét boldog, teljes életet tudjanak élni, s visszatérjenek Istenhez, a család pedig segített a szerzeteseknek, hogy eljussanak Péli-földszentkeresztre. Ezzel is megemlékeztünk a szaléziak magyarországi letelepedéséről, hiszen ez éppen november 6-án történt, csak 108 évvel korábban.

Ezután mindenki megtalálta a saját csoportját, egy kicsit elvonultak, megismerkedtek egymással és az animátorokkal.

Műhelyidőben a fiatalok megtalálhatták a nekik leginkább megfelelő elfoglaltságot, legyen az éppen sport, Rubik-kocka kirakás, vagy kézműves alkotások készítése, a zeneműhely pedig vándorműhelyként

járt a különböző területekre zenélni. Ez nagyon tetszett mindnekinek, fantasztikus hangulat alakult ki az addig csendes termekben.

Ebéd után következett egy hatalmas játék: volt tablóképeken keresgélés, akadálypálya, láthatatlan labirintus, jenga építés és ügyességi csapatjátékok.

A nap folyamán még egy bingós játék is zajlott, ahol a fiatalok kaptak egy papírlapot rajta kérdésekkel, amit másoknak alá kellett írniuk. Ezt a nap végén jutalmazták.

A közös zárás során láthattuk a család és a szaléziak találkozását, majd közösen hálát adtunk a mögöttünk álló napért. A hangulatos eredményhirdetés után következett a sütivásár, ahol a szülők által

Az őszi oratóriumi játéknapp résztvevői Nyergesújfalun

készített sütemények közül lehetett választani, s az oratórium számára adományozni. A fáradt gyermekek sok élménnyel a hátuk mögött elbúcsúztak az animátoroktól, s hazatértek a szüleikkel.

Renner Izabella

„TANYA” – A helyi képzések és a tartományi animátortalálkozók remek lehetőségül szolgálnak, hogy egyrészt erősítsük saját közösségeinket, másrészt pedig, hogy találkozzunk más oratóriumok animátoraival is. Azonban aktív szalézi animátornak talán egyre inkább a középiskolás korosztály tekinthető, hiszen sokan az egyetem, a munka és a család miatt már nem tudnak részt venni a kisebb helyi programokon sem. Éppen ezért szerettünk volna egy olyan lehetőséget felkínálni, amikor kötétségek és kötelezettségek nélkül lehetnek jelen az önkéntesek, azok is, akik élethelyzetükből adódóan más eseményekre nem tudnak ellátogatni, de valamilyen módon még szeretnének a Szalézi Családhoz tartozni.

November 6-án szerveztük meg először a „TANYA” eseményt, mely egy találkozó a nyergesújfalui animátoroknak. Az érdeklődés felülmúlta várakozásainkat, ugyanis közel 60 fő fordult meg a találkozón, jelenlegi és régi animátorok, szalézi atyák és testvérek egyaránt. A kötetlen estén a fiatal animátorok örömmel köszöntötték „elődjüket”, akik hamar nosztalgikus hangulatba kerültek, s lelkesen osztották meg egymással emlékeiket. A meghittén kialakított, fényekkel díszített teaház remek lehetőséget teremtett a beszélgetésre, míg mások inkább röplabdáztak, az elmúlt évek oratóriumi videóit nézték, vagy a felújított iskolaépületet vették szemügyre. Különösen nagy öröm volt számunkra, hogy az animátorok mellett szaléziak is ellátogattak Nyergesújfalura, akik valamilyen módon az elmúlt években kötődtek a közösséghez. Este 8 órakor azonban egy rövid időre elcsendesedett az iskola, ugyanis a hagyományos jóéjszakára hívtuk a résztvevőket. Az oratóriumvezető, Jakab atya köszöntötte a fiatalokat, majd Péter testvér osztotta meg gondolatait. Kitért arra is, hogy eleinte a TANYA elnevezés csak az animátorok hirtelen ötlete volt, egy rövidítés, azonban a sok fiatal látva eszébe jutott, hogy voltaképpen minden egy tanyáról indult: Don Bosco a Becchi tanyán élt, egyszerűen, szegényesen, de boldogan. A nyergesújfalui közösség is éppen arra hivatott, amit Don Bosco Atyánk megál-

modott: szerényen, szeretettel nevelni a ránk bízott fiatalokat. Lehet-e jobb példa erre, mint az a szombati nap? Hiszen az animátorokkal szorgosan tevékenykedtünk már a reggeli órákban, ugyanis játéknapot szerveztünk a gyermekeknek. A vidám tekintetek, a hangos nevetés és szurkolás azonban nem ért véget a játéknappal, hiszen annak lezárulta után a régebbi animátorokat fogadtuk, így vált teljessé az a nap, amikor a fiataloktól a felnőttekig mindenki megtalálhatta a helyét az oratóriumban.

Hálát adhatunk e napért, ugyanis valami elindult 2021. november 6-án, úgy, mint 108 évvel ezelőtt ezen a napon, 1913-ban is, Zafféry Károly által.

Kurdi Kata

Könyv készült a nyergesújfalui templomról

– A nyergesújfalui Szent Mihály-templomban szeptember 22-én bemutatásra került az a könyv, mely a templom 250 éves évfordulójára készült. A *Nyergesújfalu temploma – Die Kirche von Nyergesújfalu* című könyv bemutatóján, amelynek Horváth Dániel, a Zafféry Károly Szalézi Középiskola magyartanára az ötletgazdája és szerkesztője, Prokopp Mária, Széchenyi-díjas művészettörténész, egyetemi tanár vázolta fel a templom történetét. A könyvet Vereckei András művészettörténész mutatta be, aki a templomot bemutató szövegeket írta. Az est házigazdája Horváth Dániel volt, aki kérdéseivel a személyesség és a művészettörténeti mélység határait feszegetve segítette a jelenlevőket ahhoz, hogy kíváncsian és érdeklődve vegyék kezükbe a könyv egy-egy példányát.

www.facebook.com/nyergesiplebania

SZOMBATHELY

Őszi oratórium – „Törpék vagyunk az óriások vállán” – így fejezték ki képszerűen a középkori gondolkodók a kapcsolatukat az ókori görög és latin bölcsességgel.

Miközben a szombathelyi szalézi közösséggel az őszi oratórium vezérgondolatát kerestük egy ebéd közben, arra jutottunk: bontsuk ki tovább rendfőnökünk 2021-es strennáját: „A remény mozgat minket.” Üljünk fel az alapító óriásunk, Don Bosco, 10. utódjának vállára!

„De mi a remény? Olyan megfoghatatlan...” – hangzott el a szorosan együttműködő animátorok körében a tervezés szakaszában. Ezért először is elkezdtünk együtt gondolkodni és egybecsengtek a vágyaink: hozzuk közelebb a hétköznapiakhoz a remény és a reménytelenség felismerését, az égre és a szentekre emelt tekintettel, akikbe ez a követő magatartás beletestestült. Ők mutatják az Utat – az Életet és az Igazságot –, a Mindenszentek főszereplőiként, a Halloween-ipar ajtódorombölése közepette. Itt, Szombathelyen nem nehéz a szentekről beszélni.

Az ideált lefordítottuk, hála az animátorok, kisanimátorok és a szaléziak tapasztalatának. Jó talajba hullott az ötlet, hogy most a nagyobb animátorok asszisztensként, a kisanimátorokat mentorálva segítsenek nekik a növekedésben. „Ha kihátrálunk kicsit, jobban magukénak érzik az egészet” – hangzott el egy animátortól is megerősítőleg. De azért a harminc kisanimátornak a helyszínen is asszisztáltak visszajelzésekkel, s az esetleges megtorpanások kiküszöbölésével.

Az izléses, őszi dekoráció kellemes volt a szemnek belépéskor; megjelenítettünk hétköznapi reménytelen helyzeteket és iránymutatást Don Boscóra és Krisztusra nézve a színpadon, a szentek nevét viselő öt kiscsoport az oratórium körüli utcákban, a jó időben akadályverseny-állomásokon mérték össze tudásukat a szentek, a Szentírás és egyéb ismeretekben, képességekben; a szentekhez illő ünnepi hangulatot bansokkal fokoztuk, melybe szinte mindenki bekapcsolódott.

„A Szentségimádást ki ne hagyjuk!” – óva intett egy animátor. Ennek keretében Óra Krisztián atya, a Szombathelyi Egyházmegye ifjúsági referense idehozott nekünk ragyogó, fiatal szenteket elmélkedésében: Savio Szent Domonkos, Boldog Carlo Acutis, és az október 24-én boldoggá avatott Sandra Sabbatinit. Száz-

Az őszi oratórium résztvevői Szombathelyen

tíz imádkozó gyermek és fiatal felemelő látvány volt, miközben felszállt az ének és a tömjénfüst az ügyes zenész és ministráns fiatalok szolgálatában. A második napon a lelki fénypont a szentmise volt Andrásfalvy János tartományfőnök atya celebrálásában. Albera Pál, Don Bosco második utódja halálának a 100. évfordulójára emlékezve idén a prédikációban és egy ajándékba hagyott roll-uppal felhívott arra, hogy „Két biztos támpont van az ég felé vezető úton: a bűnbánat és az Eucharisztia.”

Továbbá voltak sportversenyek, kézműveskedés stb., melyekhez a lendületet az iskolai menzán és idősebb szalézi munkatárs anygalkink biztosították gyümölcs-csel, megkent kenyérrel.

Boldog Sándor István október 26-i, 107. születésnapja is megihletett. Ő a vallásos irodalom buzgó terjesztője volt, ezért is az egyik helyiségben egy fakultatív képvetítés és könyvvásár kínálkozott az oratóriumi napok végén. A könyveket illetően főként Don Bosco iránt érdeklődtek többen, több képregény és életrajz, de a nevelési módszerét ismertető könyv is a gyermekek, fiatalok, animátorképzésben résztvevők, idős munkatársak birtokába került.

Nem utolsó sorban külön hálával kiemelem Savio Domonkos atyát, aki a közösség megbízott oratórium-vezetőjeként, folyamatosan atyai gondoskodással azon fáradozik, hogy minden szükséges forrás előkerüljön és jókor jó helyen legyen. Mindig nyitott a reflexióra és a tapasztalatcserére, ami számomra nagyon nagy biztonság-érzést ad fiatal szaléziként a pasztorális munkában, tervezésben, végrehajtásban.

Berkecz Szabolcs SDB

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Lelkigyakorlat munkatársi ígérettel előtt

A szalézi munkatárs-jelöltek „NETIS” csoportjának lelkigyakorlata október 15-én, pénteken és 16-án, szombaton zajlott Péliföldszentkereszten. A csoport két éve kezdte meg a szalézi munkatársak bevezető formációját.

A járvány kitörése után zavartalanul folytatódott a formáció, és a nyár elejére a munkatársi felkészülés elméleti része befejeződött. A személyes találkozások azonban hiányoztak. Ezt pótolta, és a december 8-ára tervezett szalézi munkatársi ígérettételre való felkészülést szolgálta a lelkigyakorlat, amelyet Andrásfalvy János atya vezetett.

Pénteken az esti szentmisével kezdődött a program. Vacsora után a sétáló rózsafüzér és az esti beszélgetés idejére csatlakozott Bángi-Magyar Attila, a szalézi munkatársak tartományi koordinátora, aki a jelöltek buzdítása kapcsán szólt a munkatársi közösség erejéről és a hűségéről. Végül ismertette az ígérettétel előtti formai követelményeket is. A beszélgetés végén a jóéjszakában megemlékeztek a nap

szentjéről, Avilai Nagy Szent Terézről. Az esti program csendes szentségimádással ért véget.

Szombaton János atya vezetésével Barsi Balázs atya Don Bosco-trídiumának (1995. január vége, Óbuda) három homíliáját elmélkedték végig. Balázs atya a feltétel nélküli szeretetben való elfogadásban, a jó példa erejében és az Isten jelenlétében való életben foglalta össze Don Bosco életszentségét. A szép időben jutott idő egy kiadós, közös sétára is. A séta után a munkatársi ígéret szövegével ismerkedtek meg a jelöltek. A program De Rossi atya által bemutatott szentmisével ért véget.

A lelkigyakorlatról az egyik résztvevő így fogalmazott: „Bár a rendszeres online találkozások is segítettek egymás megismerésében, és abban, hogy jobban lássuk, miként haladhatunk tovább Don Bosco követésében, ez a hétvége megerősített, hogy a szalézi munkatársi elköteleződés felemelő választás, ha szeretnénk jobban megélni Don Bosco bátorítását: Isten másokért teremtett minket.”

Sárvári Miklós SC

Munkatárs jelöltek lelkigyakorlatának résztvevői

**Animátortalálkozó
Kazincbarcikán**

**SZALÉZI ANIMÁTORTALÁLKOZÓ
2021. OKTÓBER 22-24.**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4700 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Jani Aron és a fiatalok a NEK Családi napon – Giacinto Szabina fotója

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kővári László SDB

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.